

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΓΕΛΕΩΝ

ΤΟΥ ΝΕΟΥ

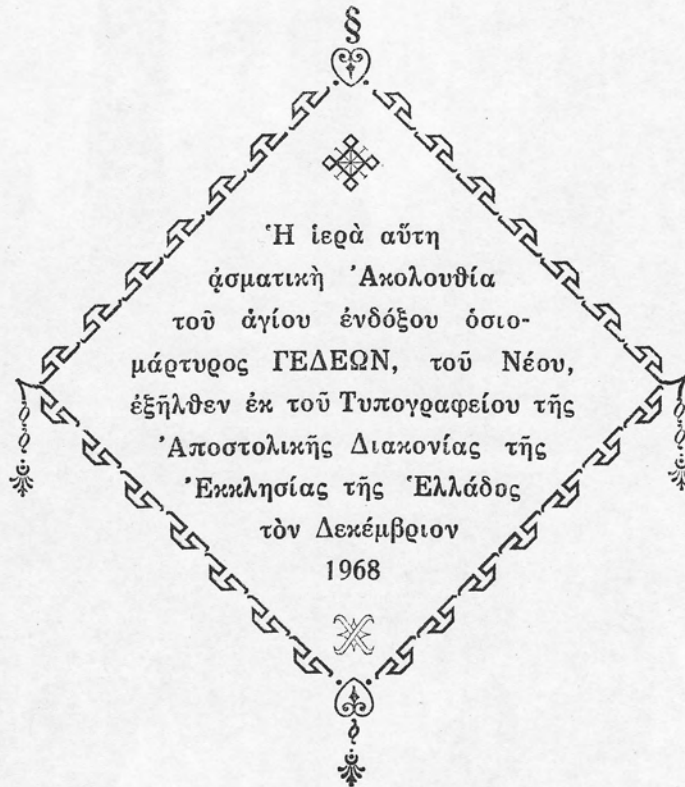
ΤΟΥ ΕΝ ΤΥΡΝΑΒΩ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ ΑΘΛΗΣΑΝΤΟΣ
ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1818, ΤΗ 30ῃ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

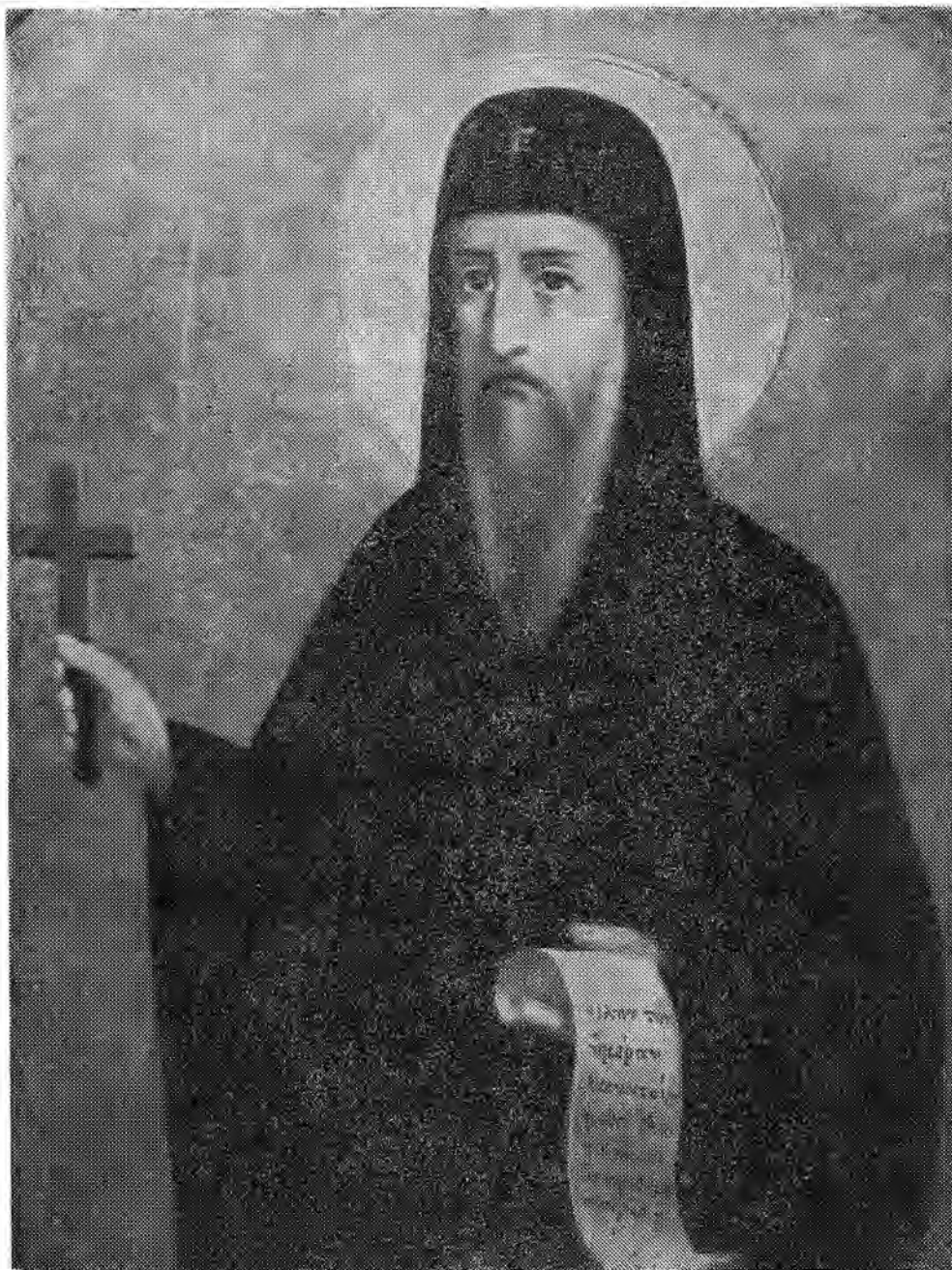
ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΤΑΝΥΝ ΤΥΠΟΙΣ, ΧΟΡΗΓΟΥΝΤΟΣ
ΤΟΥ ΕΝ ΤΥΡΝΑΒΩ ΚΑΘΕΔΡΙΚΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΥΠΕΡΑΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ «ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ»

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ 1968

Ἡ Εἰκὼν τοῦ ἁγίου δοιομάρτυρος Γεδεὼν τοῦ Νέου, ὡς εὑρεται
νῦν ἐν τῷ καθεδρικῷ ἱερῷ Ναῷ Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Φανερω-
μένης» Τυρνάβου.

*Τὸ ναύδριον τοῦ ἁγίου ὁσιομάτυρος Γεδεών, ἐν Τυρνόβω,
ὡς ἔχει σήμερον, διαρρηθμισθὲν καὶ ἐπισκευασθὲν ἑσχάτως.*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ Δ' ΕΚΔΟΣΕΩΣ

φ' ὅτου ὁ αἰμίμηστος Ἱερεὺς καὶ Ἱεροδιδάσκαλος τῆς Κωμοπόλεως Μακρονίτης Πολυζῶης συνέθεσε τὸ πρῶτον τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγίου Ὁσιομάρτυρος Γεδεών τοῦ Νέου ἐπηκολούθησαν αὐτῆς δύο ἐκδόσεις. Ἡ δευτέρα ἔγινε τὸ ἔτος 1888 ἐν Βόλῳ καὶ ἡ τρίτη τὸ ἔτος 1936, καθ' ἣν ὁ ἐπιληφθεὶς αὐτῆς αἰμίμηστος Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος Δωρόθεος προέβη εἰς ἐπιδιορθώσεις καὶ ἐμπλουτισμὸν τῆς ὅλης Ἀκολουθίας, ὥστε αὕτη νὰ εἶναι ἀρτία ἀπὸ πάσης ἀπόψεως.

Ἐξαντληθείσης ἤδη καὶ τῆς τρίτης ἐκδόσεως, ὑπείκοντες εἰς συστάσεις τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν καὶ Ἱερέων τῆς τε πόλεως Τυρνάβου καὶ τῆς Μητροπόλεως ἡμῶν καὶ ἀποτίοντες φόρον σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας πρὸς τὸν Ἀγίον Ὁσιομάρτυρα Γεδεών, ἤχθημεν εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς παρούσης τετάρτης ἐκδόσεως τῇ ἀδείᾳ καὶ εὐλογίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου ἡμῶν κ. κ. Θεολόγου, χορηγία δὲ τοῦ ἐν Τυρνάβῳ Καθηδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑπεραγίας Θεοτόκου Φανερωμένης, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι οὕτω πληροῦμεν τὸ πνευματικὸν τοῦτο κενόν.

Ἡ τετάρτη αὕτη ἐκδοσις εἶναι πανομοιότυπος τῆς τρίτης τοῦ Σεβασμιωτάτου Κυροῦ Δωροθέου. Οὐδεμία προσθήκη ἢ ἀφαίρεσις ἐγένετο, πλὴν τῆς προτασσομένης συντόμου βιογραφίας καὶ τῆς ἐπιστολῆς, ἥτις παρατίθεται ἐν ~~τῇ~~ τῆς Ἀκολουθίας διὰ πληροφοριακοὺς καὶ μόνον λόγους.

Ἐν Τυρνάβῳ τῇ 15η-8-1968

Πρεσβύτερος
Κωνσταντῖνος Γ. Παπαγεωργίου

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ

«Τῷ Σεβασμιωτάτῳ Καθηγουμένῳ Ἀγίῳ Δαμασκηῶ τῷ ἐκ τῆς Μονῆς Καρακάλλον, καὶ τοῖς σεβασμίοις Πατράσι ἅπασι ταπεινῶς κατασπαζόμενοι τὴν ἁγίαν αὐτοῖς δεξιὰν προσκυνοῦμεν.

Τῇ 17ῃ Νοεμβρίου 1837. Ἐν Τυρνάβῳ

Ἐλάβομεν τὸ τίμιόν Σας διὰ τοῦ Κυρίου Γαβριὴλ Ἱερομονάχου, καὶ τὸ ἐδέχθημεν μετὰ πάσης χαρᾶς, ποιούμενοι τὴν ἀναζήτησίν σας κατὰ τὸ ὅποιον ἐγράφητε· λοιπὸν ὡς τέκνα εὐπειθεῖ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τοῖς ἁγίοις πατράσιν ἠκούσαμεν· καὶ ἐδώσαμεν τῷ Κυρίῳ Γαβριὴλ Ἱερομονάχῳ μέρη τῶν ἁγίων λειψάνων κατὰ τὸν ἀριθ. 6, τὰ ὅποια εἶναι ἀπὸ χέρια, καὶ ἀπὸ πόδια, καὶ ἔτι ἓνα τὸ Ἱερὸν ὁστοῦν· καὶ ταῦτα τὰ ἐδώσαμεν διὰ τὸ σέβας, τὸ ὅποιον ἔχομεν πρὸς τὸ Ἱερὸν Μοναστήριόν Σας. Προσεύξασθε τοίνυν τῷ Θεῷ Ἁγιοὶ Πατέρες καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, ἵνα γένη ἰλεως ἐφ' ἡμᾶς· αἱ δὲ ἅγιοι εὐχαὶ Σας εἴησαν μεθ' ἡμῶν διὰ παντός.

Προσέτι παρακαλοῦμεν νὰ κάμητε μίαν φυλλάδα διὰ τοῦ Μάρτυρος Γεδεὼν, καὶ διὰ νὰ τὸν ἐορτάζωμεν κάθε χρόνον, ὅταν εἶναι ἡ Μνήμη αὐτοῦ εἰς τὰς 30 Δεκεμ. μηνός, ὅπου αὐτὸς ἐμαρτύρησε. Καὶ διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ τύπου γενόμεθα συνδρομηταί, ὁ καθεὶς ἀπὸ δεκαῆς φυλλάδες.

Οἱ ταπεινοὶ δοῦλοί σας, καὶ εὐπειθεῖ τέκνα προσκυνοῦμεν.

Τυρναβῆται.

Οἱ αὐτόπται Μάρτυρες κατὰ τοῦ Ἀγίου Γεδεὼν τὸ Μαρτύριον

Ἱερεῖς.

Αὐτόπτης μάρτυς οἰκονόμος. — Αὐτόπτης μάρτυς Παπα-Ἀθανάσιος — Αὐτόπτης μάρτυς Παπα—χ.θεόδωρ. Καὶ ὅλοι οἱ Ἱερεῖς αὐτόπτ. μάρτυρες.

Προεστοὶ

Αὐτόπτης μάρτυς Γιακούλης μπαράτας. Αὐτόπτης μάρτυς Τακοῦλας. Αὐτόπτης μάρτυς Κοκάκης. Καὶ πᾶς ὁ Λαὸς τῆς Τυρνάβου ὁ αὐτόπτης, καὶ μὴ αὐτόπτης, ἀλλ' ἐξ ἀκοῆς ἔχει πιστεύσει, καὶ μαρτυρεῖ τὸ μαρτύριον αὐτοῦ, καὶ τὰ θαύματα μέχρι τῆς σήμερον, ὅπου καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐκτελεῖ ὁ ἅγιος Τάφος Του, καὶ τὰ ἅγια Λείψανά Του.»

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον.

Κ.Γ.Π.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΔΕΩΝ

Θεσσαλός οὗτος Ἅγιος, ἐγεννήθη ἐν ἔτει 1766 ἐν τῷ χωρίῳ Κάπουρνα, παρὰ τὴν Μακρυνίτσαν τῆς ἐπαρχίας Δημητριάδος (Βόλου), ἀπὸ γονεῖς πτωχοὺς μὲν, ἀλλ' εὐσεβεῖς.

Δωδεκαετῆς ὢν, ἐστάλη ὑπὸ τῶν δυστυχούντων γονέων του πρὸς τινὰ θεῖόν του παντοπώλην εἰς Βελεστῖνον δι' ἐργασίαν. Ἐργαζόμενος ἐκεῖσε, ὁ Ἅγῶς τοῦ Βελεστίνου Ἀλῆς κατώρθωσε ν' ἀποσπάσῃ τὸν ἔξυπνον νεανίαν βιαίως ἀπὸ τοῦ θείου του, παραλαβὼν αὐτὸν εἰς τὸν οἶκόν του, ἔνθα, σατανικῇ ἐπηρείᾳ, λόγῳ τῆς νεαρᾶς ἡλικίας του, κατόπιν κολακειῶν, ἠρνήθη τὸν Χριστόν, περιετμήθη καὶ μετωνομάσθη ἀπὸ Νικόλαος εἰς Ἰμβραήμ γενόμενος οὕτω Μουσουλμᾶνος.

Μετὰ δύο μῆνας ὅμως ὁ μικρὸς Νικόλαος ἐλθὼν εἰς ἑαυτόν, ἡσθάνθη τὸ μέγα παράπτωμά του καὶ μετανοήσας, δραπετεύει ἐκ τῆς τοῦ Ἀγαρηνοῦ κυρίου του οἰκίας, ζητῶν ἄσυλον εἰς τὴν πατρῶαν τοιαύτην, ἔνθα οἱ γονεῖς του ἐδέχθησαν αὐτὸν κλαίοντες καὶ θρηνοῦντες, ἀλλὰ φοβούμενοι τοὺς Τούρκους τὸν φυγαδεύουν μετὰ τινων Χριστιανῶν οἰκοδόμων (κτιστῶν), ὑφ' ὧν προσελήφθη εἰς τὴν ἐργασίαν των, εἰς Κρήτην.

Ἐν τῇ Κρήτῃ διαμένει παρὰ τινι Ἱερεῖ βοηθῶν αὐτὸν εἰς ἀγροτικὰς ἐργασίας καὶ τὴν ὑφαντουργικὴν ἣν ταχέως ἐκμανθάνει. Ἀποθανόντος δὲ τοῦ Ἱερέως μετὰ τρία ἔτη, ἀπέρχεται μετὰ τινος ὁμήλικος Κρητὸς εἰς Ἅγιον Ὅρος, ἐνταχθεὶς εἰς τὴν συνοδίαν τῶν ἐκεῖσε Πατέρων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἀγίων καὶ πανευφύμων Ἀποστόλων τὴν καλουμένην τοῦ Καρακάλλου, ὅπου ἐκάρη μοναχὸς καὶ ἐνεδύθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα, μετωνομασθεὶς Γεδεών. Ἀσκηθεὶς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ταύτῃ χρόνον ἱκανὸν καὶ διακριθεὶς ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς ὁσίας ἀρετῆς, ἐγένετο δοκιμώτατος, διορισθεὶς δ' ἅμα καὶ Ἐκκλησιάρχης (Νεωκόρος) ἐν τῷ Ναῷ.

Πεποιθὼς ὅτι τὸ παιδικὸν του ἁμάρτημα μόνον διὰ μαρτυρικοῦ θανάτου ἡδύνατο νὰ συγχωρηθῇ, συνεχῶς δὲ συλλογιζόμενος τοῦτο, μετὰ 35ετῇ διαμονῇ ἐν τῇ Μονῇ, τῇ ἀδείᾳ καὶ εὐλογίᾳ τῶν Πατέρων, ἐπανερχεται εἰς Βελεστῖνον ὅπου ἐξώμοσε καὶ περιερχόμενος πόλεις καὶ χωρία ὁμολογεῖ μετὰ μεγάλης παρρησίας καὶ εὐτολμίας τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ἐργαζόμενος οὕτω ἀόκνως διὰ τὸν Χριστιανισμόν καὶ τὴν καταπολέμησιν τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, προκαλῶν τοὺς Τούρκους, πολλὰ κατὰ τῆς θρησκείας των λέγων. Ἀλλ' ἀποτυχὼν τοῦ σκοποῦ του καὶ διωχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, μετὰ πολλὰς περιπετείας ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Ἀγιώνυμον Ὅρος εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τῆς μετανοίας του.

Προσευχόμενος κατὰ τινὰ νύκτα, ἤκουσεν ἐκ τῆς ἐν τῷ Τρούλλῳ τοῦ Ναοῦ ἀγίας εἰκόνος τοῦ Παντοκράτορος Χριστοῦ τὰ ἑξῆς· «Ὁς ἂν ἀρνήσῃται με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι ἀγῶν αὐτὸν ἔμπροσθεν τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Τοῦτο ἐθεώρησεν ὡς θείαν εὐδοκίαν διὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου του καὶ ἀναχωρήσας πάλιν ἐξ Ἀγίου Ὁρους, ἐπανῆλθεν εἰς Βελε-

στῖνον καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἀγυῖαν, ὁμολογῶν καὶ κηρύττων τὸν ἐν Τριάδι μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ πολλὰ ὑπὲρ αὐτοῦ ὑποφέρων.

Ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ παγγαλέπου μὲν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἀλλὰ λίαν εὐχαρίστου εἰς αὐτὸν ἱεραποστολικοῦ τοῦ ἔργου, συλλαμβάνεται ἐν Ἀγυῖᾳ ἡμέραν τινά, ἀποσταλεὶς εἰς Τύρναβον ὅπου εὕρισκετο ὁ Βελῆ Πασᾶς, ὁμολογεῖ ἐνώπιον αὐτοῦ τὸ παιδικὸν του ἁμάρτημα, ὅτι Χριστιανὸς ἐγεννήθη καὶ Χριστιανὸς θ' ἀποθάνῃ καὶ ἐξοργίσας οὕτω τὸν Πασᾶν παραπέμπεται εἰς τὰς φυλακάς. Ἐκεῖ δὲ ἐκπλήξας τοὺς βασανιστὰς Ἀγαρηνοὺς διὰ τοῦ θάρρους καὶ τῆς παρρησίας του, οἵτινες διεπόμπευσαν αὐτόν, περιγαγόντες ἀνὰ τοὺς δρόμους καὶ ρύμας τοῦ Τυρνάβου, ἐπὶ ὄνου καθήμενον ἐξανάστροφα καὶ κρατοῦντα τὴν οὐρὰν τοῦ ζώου, θέσαντες κοιλίαν προβάτου ἐπὶ τῆς κατὰ προσταγὴν τοῦ τυράννου ἡγεμόνος ξυραφισθείσης κεφαλῆς του, διέταξαν νὰ θανατωθῇ διὰ σκληροτάτου θανάτου, ἥτοι νὰ ἀποκοποῦν διὰ πελέκεως αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες τοῦ Μάρτυρος, ὅπερ ἐγένετο μετὰ πρωτοφανοῦς ἀνδρείας καὶ καρτερίας, τοῦ Ἀγίου ζήσαντος ὀλίγον μετὰ ταῦτα. Ὑμῶν δὲ καὶ δοξολογῶν τὸν ἐνισχύοντα αὐτὸν Κύριον, παρέδωκεν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ τῇ 30ῇ Δεκεμβρίου 1818.

Οἱ Χριστιανοὶ παραλαβόντες τὸ ἡκρωτηριασμένον σῶμα τοῦ Μάρτυρος, κατόπιν δωροδοκίας, ἐνεταφίασαν αὐτὸ εἰς τὸν ἐν Τυρνάβῳ Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Δώδεκα Ἀποστόλων, ποιήσαντες τὴν ἀνακομιδὴν αὐτοῦ μετὰ 19 ἔτη κατόπιν ἀποκαλύψεως τοῦ Ἀγίου.

Ἐκ τῶν Λειψάνων τοῦ Ὁσιομάρτυρος τινὰ σώζονται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Καρακάλλου, σαφῶς κατονομαζόμενα ἐν τῇ συνοδευούσῃ αὐτὰ ἐπιστολῇ τῶν Τυρναβιτῶν, παρατιθεμένης ἐν ἀντιγράφῳ ἐν ~~68~~ τῆς Ἀκολουθίας, μεταφερθέντα ἐκεῖ ὑπὸ τινος Γαβριὴλ Ἱερομονάχου, ὅστις ἐστάλη πρὸς τοῦτο εἰς Τύρναβον τὸ 1837, τὰ δὲ ὑπόλοιπα εὕρισκονται ἐντὸς κυτίου ἐν τῷ καλλιμαρμάρῳ τάφῳ τοῦ Ναυδρίου τοῦ Ἀγίου, παρὰ τὸν κατεδαφισθέντα Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἀγίων Δώδεκα Ἀποστόλων, πλὴν τῆς Τιμίας του Κάρας, ἥτις διαφυλάσσεται ἐντὸς ἀργυρᾶς θήκης, ἀποκειμένης ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς τοῦ ἐν Τυρνάβῳ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑ.Θ. Φανερωμένης.

Ἡ μνήμη του ἄγεται τῇ 30ῇ Δεκεμβρίου, καθ' ἣν λαμπρῶς πανηγυρίζει ὁ τε Τύρναβος καὶ ἡ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Ἱερὰ Μονὴ Καρακάλλου.

Τῇ τριακοστῇ Δεκεμβρίου
μνήμη τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος
ΓΕΔΕΩΝ τοῦ Νέου,
ἀθλήσαντος ἐν ἔτει 1818 ἐν Τυρνάβῳ.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Ἦχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Επὶ τῇ μνήμῃ προθύμως δεῦτε συνδράμωμεν, Γεδεών τοῦ γενναίου, καὶ λαμπρῶς εὐφρανθῶμεν, αὐτὸς γὰρ ἐστιάτωρ ὑπάρχει ἡμῖν, τοῖς πιστῶς προσκυνοῦσιν αὐτῷ, καὶ τῶν δεινῶν ἀπαλλάττει ταῖς πρὸς Θεόν, ἰκεσίαις αὐτοῦ πάντοτε.

Τῶν οὐρανίων τὰ κάλλη ποθήσας ἐνδοξε, ὡς τῷ Χριστῷ συνεῖναι, μετ' Ἀγγέλων ἁγίων, παντοίας τὰς βασάνους ὑπέστης στερρῶς, Γεδεών ὁσιόαθλε, καὶ ἐναθλήσας γενναίως ὑπὲρ αὐτοῦ, νίκης στέφανον ἀπέιληφας.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὁμοιον. Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου.

Νῦν ἡ σεβάσμιος μνήμη τῆς σῆς ἀθλήσεως, ἡμᾶς συναγαγοῦσα, εὐφημῆσαι προτρέπει, τοὺς ἄθλους τοὺς ἀγῶνας καὶ τῶν μελῶν, ἐκκοπὴν σου πανένδοξε, οὐσπερ ὑπέμεινας χαίρων διὰ Χριστόν, Γεδεών Μάρτυς πανθαύμαστε.

Κατακοπεῖς σου τὰ μέλη διὰ ἀγάπην Χριστοῦ, τὰς μηχανὰς τοῦ πλάνου, καὶ δολίου Βελιάρ, διέλυσας ἀπάσας ἐλέγξας τρανῶς, τὴν δυσσέβειαν ἐνδοξε, καὶ τὸ τῆς νίκης διάδημα Γεδεών, ἀνεδέξω ἐκ χειρὸς τοῦ Χριστοῦ.

Διὰ πόθον Χριστοῦ Γεδεὼν τρισμάκαρ, τὸ θῶμα σου παρέδωκας εἰς μάστιγας, καὶ εἰς βίαιον θάνατον, ὑπὲρ φύσιν ἀγωνισθεῖς. Καταφρονήσας γὰρ σαρκὸς φθειρομένης, καὶ προσκαίρου ζωῆς, ἐν τῷ μελοτομεῖσθαι, ἔφθασας εἰς λιμένα τῆς καταπαύσεως, εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐν ᾗ συγχορεύων Μαρτύρων χοροστασίαις, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν μετὰ πόθου τελούντων τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθα.

Οἷλος φωτοειδής, ὡς ἥλιος τῇ αἵγλῃ, τῆς ἀπροσίτου δόξης, ὑπάρχων ἀθλοφόρε, τοὺς ὑμνητάς σου φαίδρυνον.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Εἴχομέν σε πολλῶν, δοτῆρα χαρισμάτων. Γεδεὼν ἀθλοφόρε, πληροῖς γὰρ τὰς αἰτήσεις, ἃς ἔχομεν ἐκάστοτε.

Στίχ. Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Λύτρωσαι τῶν δεινῶν, τῶν νῦν παρενοχλούντων, τὴν ποιήμνην σου τρισμάκαρ, ὡς ἄριστος προστάτης, ὁσιοάθλων καύχημα.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁμοιον.

Οὐν ἔτεκες ἐκτενῶς, Παρθενομῆτορ Κόρη, μὴ παύσῃ δυσωποῦσα, ρυσθῆναι ἐκ κινδύνων, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς Σε.

Ἀπολυτίκιον ζῆτει εἰς τὸν Μέγαν ἑσπερινόν.

καὶ Ἀπόλυσις.

ΣΤΙΧΟΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ

Γεδεών τρισόλβιε όσιομάρτυς
 Κλέος άθλητῶν, καὶ δόξα τῶν όσίων
 Φύλαξ άγρυπνε τῆς ιερᾶς Μονῆς σου
 Λιτάζομέν σε θερμῶς οἱ σοὶ οἰκέται
 Φύλαττε ἡμᾶς ἀπὸ παντοίας βλάβης
 Έχθρῶν όρωμένων τε καὶ άοράτων
 Πάσης άλλης θλίψεώς τε καὶ άνάγκης·
 Έφορε ἡμῶν τῶν ταπεινῶν σου δούλων
 Δέξαι εὐμενῶς τὰς φωνὰς τῶν σῶν τέκνων
 Καὶ τῷ Θεῷ πρεσβεύων μὴ διαλίπης.
 Έπὲρ τῶν τιμώντων τὴν θείαν μνήμην
 Καὶ άσπαζομένων σου τὴν σορὸν τῶν λειψάνων
 Τὴν πηγάζουσαν ἰάσεων πελάγη
 Εἰς δόξαν θείαν τῆς Πανάγνου Παρθένου
 Πανευφήμων τε καὶ θείων Έποστόλων
 Καὶ τῆς χάριτος τῶν ιερῶν όστέων
 Ένπερ κέκτηται ἡ ιερά σου ποίμνη
 Έν έσχες ποτὲ σώματος κατοικίαν
 Έν περίσωζε ἀπὸ πάσης άνάγκης.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν στίχους ἢ καὶ ψάλλομεν προσόμοια τοῦ Ἀγίου.

ᾠχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Κάπουρνα τέρπου καὶ χαῖρε, ἐκ σοῦ γὰρ ἦνθησεν, ὁ ἐν πατράσι θεῖος, καὶ ἐν Μάρτυσι λάμπων, προσκάλει δὲ τὰς κύκλω κώμας σὺν σοί, ἐορτάσαι τὴν ἄθλησιν, τοῦ ἐν σταδίῳ κηρύξαντος τὸν Χριστόν, Γεδεὼν τοῦ γενναιοφρονος.

Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου.

Ε'ν ἀτελεῖ ἡλικία ἡρνήσω "Οσιε, Χριστοῦ τοῦ φιλανθρώπου, τὴν ἀμώμητον πίστιν, εὐθύς δ' ὡς ἔγνωσ Πάτερ Ἀγαρηνῶν, τὰ ὀλέθρια δόγματα, πρὸς Ἀγιώνυμον "Ορος διαφυγών, ἐν ἀσκήσει ὑπερέλαμψας.

Οὐδὲ τοῖς δάκρυσι Πάτερ, οὐδὲ ταῖς κλίσεσι, γονάτων καὶ νηστεύειν, οὐδὲ ταῖς ἀγρυπνίαις, ἡρκέσθης ἐξαλειψαί τὸν μολυσμόν, τὸν τῆς Ἀγαρ πανεύφημε, ἀλλὰ προσέδραμες χαίρων αἵματι σῶ, ἀποπλῦναι τοῦτον "Οσιε.

Σὺν ταῖς χορείαις Ὁσίων καὶ τῶν Μαρτύρων σοφέ, τῷ Θεανθρώπῳ Λόγῳ, παρεστῶς καὶ δοξάζων, τοῦτον ὡς Δεσπότην καὶ ποιητὴν, Γεδεὼν παμμακάριστε, μέμνησο πάντων τῶν πίστει τὴν ἱεράν, ἐκτελούντων σου πανήγυριν.

Ἔτερα προσόμοια.

ᾠχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Φιλομάρτυρες ἅπαντες, παμπληθεῖς νῦν συνδράμετε, καὶ κοινὴν πανήγυριν συγκροτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ἅπαντας κέκληκεν, ἡμᾶς εἰς ἐστίαν, καὶ χαρὰν πνευματικὴν, Θετταλίας τὸ καύχημα καὶ περίδοξον, ἡμῶν πάντων ἀγλάϊσμα καὶ κλέος, Γεδεὼν ὁ στεφηφόρος, νεομαρτύρων ὁ σύναθλος.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὅμοιον.

Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου.

Ιὸς νέος στερρόψυχος, ἴδε Μάρτυς ἀήττητος, ἴδε πῶς ὡς γίγας τις πρὸς τὴν ἄθλησιν, καὶ πρὸς τὸν θάνατον ἔρχεται, γενναίῳ φρονήματι, δι' ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, καὶ τυθεὶς ἀνελήλυθεν εἰς οὐράνια, ἵνα λάβῃ τῆς νίκης τοὺς στεφάνους, καὶ χορεύῃ σὺν Ἀγγέλοις, καὶ σὺν Μαρτύρων στρατεύμασι.

Ως ἀστέρα ἀρτίφωτον, φωταυγίαις τῶν ἄθλων σου, ἐκκλησίαν ἅπασαν καταυγάζοντα, ὀρθοδοξίας ὑπέρμαχον, τῆς πλάνης πολέμιον, τῶν νοσούντων ἱατρόν, ὡς ἀήττητον Μάρτυρα, καὶ ἀγλαΐσμα, Οἰκουμένης ἀπάσης συνελθόντες, εὐφημοῦμέν Σε παμμάκαρ, ὦ Γεδεὼν ὀσιόαθλε.

Υπὲρ ἥλιον ἔλαμψας, ταῖς τῶν ἄθλων λαμπρότησι, Γεδεὼν αἰοδιμε, καὶ κατηύγασας, τῆς Ἐκκλησίας τὸ πλήρωμα, τοὺς πόδας καὶ χεῖράς σου, μεληδὸν κατατμηθεὶς, δι' ἀγάπην τοῦ Κτίστου σου, ὅθεν σήμερον, τὴν πανένδοξον μνήμην σου τελοῦντες, ἀσπαζόμεθα τὴν θήκην, τῶν πανιέρων λειψάνων σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου.

Σήμερον ἐξέλαμψεν ὡς ἀστήρ ἀρτιφανής, ἐν τῷ τῆς Ἐκκλησίας στερεώματι, Γεδεὼν τοῦ ἀθλοφόρου ἢ πανένδοξος πανήγυρις, τῶν πιστῶν τὰς ψυχὰς καθηδύνουσα. Δεῦτε οὖν φιλέορτοι πνευματικῶς ἐορτάσωμεν, καὶ τούτῳ προσείπωμεν λέγοντες· Χαίροις ὁ ἐν ὑστέροις καιροῖς ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλήσας στερρότατα. Χαίροις τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως ἢ ἀνύψωσις, καὶ τῆς πλάνης τῶν Ἀγαρηνῶν ἢ κατάπτωσις. Χαίροις τῶν πιστῶν ἀπάντων τὸ ἀγαλλίαμα καὶ Θεσσαλίας ἀγλαΐσμα. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς τῷ θρόνῳ τοῦ Παμβασιλέως Χριστοῦ παριστάμενος, ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν πίσκει καὶ πόθῳ τελούντων, τὴν πανεύφημον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἵσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ' 1)

Δικαίων ψυχὰι ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα, οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης, καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξιόους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκαύτωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς, καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιοῦντες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ε' 15)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν· λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὅξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ρομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς· καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. δ' 7)

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολὺ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλί-

δωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη· ἠρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἁμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ρεμβασμὸς ἐπιθυμίας, μεταλλεύει νοῦν ἄκακον· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν.

ᾠχος α'.

Τὸν γενναῖον ἀθλητὴν τοῦ Χριστοῦ, καὶ λαμπρὸν ἀριστεά, Γεδεὼν τὸν νέον ὁσιομάρτυρα, στέμμασιν εὐφημιῶν καταστέψωμεν, ὡς ἀνδρείως ἀγωνισάμενον, καὶ τρόπαια νίκης, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, κατ' ἐχθρῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἀράμενον, καὶ δεόμενον ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Θεοπρεπεῖ πολιτεία ὁσιομάρτυς Γεδεὼν, σεαυτὸν ἐγγυμνασάμενος, ἐν τῇ Μονῇ Καρακάλλου, τῇ εὐαγεῖ καὶ ἱερᾷ, θεοστεφεῖ μαρτυρίῳ, ἐν ὑστέροις τὸν βίον ἐπεσφράγισας, καὶ δι' ἀμφοῖν εὐδοκιμήσας, διπλοῦν τὸ στέφος ἐκ ζωηφόρου δεξιᾶς ὑπεδέξω, καταισχύνας ἀγαρηνῶν τὴν μυσαρὰν θρησκείαν. Παρρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

ᾠχος β'.

Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου.

Αἱ δυνάμεις τῶν Ἀγγέλων ἐθαύμασαν, τὸ ἄφθαστον τῆς καρτερίας σου ὁσιομάρτυς Γεδεὼν, πῶς ὑπήνεγκας στερρῶς τῶν μελῶν τὴν ἐκκοπὴν, χειρῶν τε καὶ ποδῶν δι' ἀξίνης, ὑπὸ τῶν ὠμοτάτων τυράννων καρτερόψυχε. Ὅθεν τὸν ἄρχοντα τοῦ σκότους καταισχύνας, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν κρατύνας, ἐδέξω παρὰ Θεοῦ τὸν τῆς νίκης στέφανον. Ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Αὐτόν, εἰρήνην αἶτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ᾠχος δ'. Τοῦ αὐτοῦ.

Α'σματικὴν χορείαν κροτήσωμεν σήμερον, ᾧ φιλομάρτυρες, ἐπὶ τῇ μνήμῃ Γεδεὼν τοῦ γενναίου ἀθλητοῦ. Οὗτος γὰρ τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας ἐνώπιον τῶν τυράννων, ξενότροπον ὑπέμεινε

θάνατον, τῇ ἀξίνῃ ὡς δένδρον ἐκκοπτόμενος. Διὸ ἐν τῷ σταδίῳ ἀνδρείως ἀγωνισθεὶς, καὶ τὸν ἀόρατον ἐχθρὸν καταβαλὼν τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, τὸν τῆς νίκης ἐκομίσατο στέφανον, καὶ παρέχει τὰς ἰάσεις τοῖς μετὰ πόθου προσιοῦσι. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα. ᾠχος πλ. α'.

Τοῦ αὐτοῦ.

Δεῦτε τῶν φιλεόρτων τὸ σύστημα, πνευματικὴν χορείαν στησώμεθα, καὶ ἀσματοῖς ἐγκωμίοις, τὸν τοῦ Χριστοῦ ὁσιομάρτυρα Γεδεὼν ἐπαινέσωμεν. Οὗτος γὰρ ἀσκητικοῖς πόνοις καὶ ἰδρῶσιν, αἵσχος ἅπαν τὸ ἐκ τῆς ἐξωμόσεως ἀπήλειψε, καὶ μετανοία, καὶ νηστείαις τὴν ψυχὴν ἀπεκάθαρε, μαρτυρικοῖς δὲ ἀγῶσι προσομιλήσας, τὸν ἐχθρὸν κατήσχυεν, ἀνδρείως ἐν τῷ σταδίῳ παλαίσας. Διὸ καὶ τὸ στέφος τῆς νίκης ἀπέιληφε παρὰ τοῦ παμβασιλέως Χριστοῦ, καὶ ἐν οὐρανοῖς πολεῦει σὺν ταῖς χοροστασίαις τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν Μαρτύρων στρατεύμασι, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον.

ᾠχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου.

Χαίροις ὁ ἐν ἐσχάτοις καιροῖς, ὑπὲρ τῆς πίστεως ἀθλήσας στερεότατα, ἀπάντων ἐξομοσάντων, ὑπογραμμὸς ἀληθῆς, τῶν νεομαρτύρων τὸ ἀγλᾶϊσμα, Καπούρνης τὸ βλάστημα, Θεσσαλίας τὸ καύχημα, καὶ τοῦ Ἀθωνος, τὸ τερπνὸν ἀγαλλίαμα, τὸ λαμπρότατον, Ἐκκλησίας κειμήλιον, ἄνθος τὸ ὠραιότατον, καὶ κρίνον τὸ εὖοσμον, ὃ εὐωδίασε κόσμον, ὡς μυροθήκη τοῦ Πνεύματος· Χριστὸν ἐκδυσώπει, Γεδεὼν ὑπὲρ ἀπάντων τῶν ἀνυμνούντων σε.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις Αὐτοῦ.

Χαίροις ὁσιομάρτυς Χριστοῦ, τῆς εὐσεβείας ἀθλητῆς ὁ ἀήττητος, τῆς πλάνης ὁ καθαιρέτης, τῶν μοναζόντων κανὼν, τῶν πιστῶν ἀπάντων μέγα καύχημα, ἀπίστων κατάπτωσις, τῶν Ἀγγέλων ἐντρύφημα, καὶ τῶν δαιμόνων, ἡ ὁδύνη ἡ ἀπαυστος, ἡ κατάργησις, τοῦ Σατὰν καὶ ἀπώλεια, θέατρον ὁ γενόμενος, ἡδύτατον

“Οσιε, βροτοῖς ὁμοῦ καὶ Ἀγγέλοις, ἐν τῇ γενναίᾳ ἀθλήσει σου Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ...

Χαίροις ὁ παρεστὼς τῷ Χριστῷ, τῷ Βασιλεῖ ἐν οὐρανοῖς παμ-
μακάριστε, ὡς πέλεκυς τέμνων πλάνην, ὡς στέφος νίκης
λαμπρόν, τὴν τομὴν ποδῶν σου περικείμενος, σεπτὴν δὲ ἀφαίρε-
σιν, καὶ τῶν χειρῶν γενναιότατε, φαιδρῶς προσάγων, τῆς σαρκὸς
σου τὰ στίγματα, ὡς βασιλεῖον, ἀλουργίδα τὸ αἷμά σου, σκῆπτρον
δὲ ὡς πολύτιμον, Σταυρὸν τὸν Πανάγιον, ἐν ταῖς χερσί σου βα-
στάζων, συμβασιλεύεις τῷ Κτίστη σου. Αὐτὸν ἐκδυσώπει Γεδεὼν
ὕπὲρ ἀπάντων τῶν εὐφημούντων σε.

Δόξα. ᾠχος β’.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὸν στερρόν τῆς ὀρθοδοξίας ὑπέρμαχον, καὶ τῆς εὐσεβείας ἀθλη-
τήν, ἐγκωμιάσωμεν σήμερον ἐπὶ τῇ θείᾳ μνήμῃ αὐτοῦ. Τῇ
ρομφαίᾳ τῆς πίστεως τὸν ἐχθρὸν τροπώσάμενος, κραταιοῦται σθέ-
νει θεϊκῷ, τὰς βασάνους καρτερικῶς ὑπομείνας. Χαίρων δὲ βαδί-
σας πρὸς τὸ μαρτύριον, καὶ τὸν Χριστὸν θαρραλέως ὁμολογήσας,
τοὺς στεφάνους εἴληφε παρὰ τοῦ ἀθλοθέτου Θεοῦ. Τοῦτον οὖν
Γεδεὼν πολύαθλε ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπει, τῶν πιστῶς σου τελούν-
των τὸ μνημόσυνον.

Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

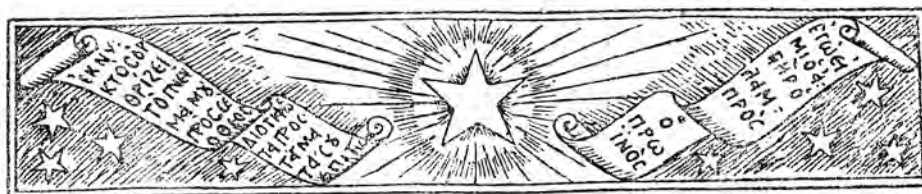
Ἀπολυτίκιον.

ᾠχος γ’. Θείας πίστεως.

Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου.

Ρεῖθροις ἐπνίξας τῶν σῶν αἱμάτων, καὶ κατήσχυνας, τοῦ ἐπα-
ράτου, τὴν ἀσέβειαν Βελῆ καὶ τὸ φρύαγμα, ὑπὲρ Χριστοῦ ἐνα-
θλῶν γενναιότατα, ὁσιομάρτυς Γεδεὼν παναοίδιμε, πρέσβυν ἀκοί-
μητον, Χριστῷ σε προσάγομεν, ρυσθῆναι ἐκ κινδύνων τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Καθίσματα.

Ήχος α'. Τὸν τάφον Σου Σωτήρ.

Ως ἕως ἱλαρά, ὡς λαμπρὸς ἑωσφόρος, ἡ μνήμη σου στερρέ, Γεδεὼν νῦν ἐπέστη, ἡμῖν τοῖς εὐφημοῦσί σε, καὶ εἰς αἴνεσιν ἡγειρε, τοῦ νευρώσαντος, Σὲ ἐν τοῖς ἄθλοις παμμάκαρ, καὶ δοξάσαντος, καὶ ἐν τῇ γῇ καὶ ἐν πόλῳ, Χριστοῦ παναοίδιμε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν β' στιχολογίαν.

Ήχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ε'ξεπλάγη ὁ δεινὸς τῆς ἀσεβείας ἡγεμὼν, Γεδεὼν μάρτυς σοφέ, Σοῦ παρρησίαν τὴν πολλήν, καὶ μεμηνὼς ἀνεκραύγαζε τοῖς παροῦσι, συνθλάτε χαλεπῶς καὶ συντέμνετε, τὰς σάρκας τὰς αὐτοῦ καταξάινοντες, καὶ ἐν κοπρῶνι ρίψατε ζοφῶδει ἀποτεμόντες ἀμφοτέρω, χεῖρας καὶ πόδας, σὺ δὲ ἐγέλας ἐπὶ τούτῳ τῷ ἄφρονι.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον.

Ήχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου.

Αἱμάτων τοῖς ρείθροις σου ἀποκαθάρας σαυτόν, ψυχῆς τὸ πανάσπιλον ἐπανεκτήσω, Μαρτύρων πολύαθλε, χαίρων δὲ ἐν τῷ πάθει πρὸς Χριστὸν ἀφεώρας, στέφος τῆς ἀφθαρσίας κομισάμενος Πάτερ. Αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει Γεδεὼν ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Οἱ Ἀναβαθμοί. Τὸ πρῶτον ἀντίφωνον τοῦ δ' Ἦχου.

Προκείμενον.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει...

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Εὐαγγέλιον. Ζήτει τὸ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου ἐν τῷ Ὁρθρῳ.

Δόξα. Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἰδιόμελον Ἦχος β'.

Δεῦτε φιλεόρτων ὁ σύλλογος, τὸν στερρὸν καὶ ἀήττητον Μάρτυρα, Γεδεὼν τὸν νέον ἐν ῥδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν· οὐ γὰρ θωπεῖται ἀπατηλαί, οὐδὲ βασάνων ἐπιφοραί, τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τὸ γενναῖον χαυνῶσαι ἴσχυσαν· ἀλλὰ θεία ρωσθεὶς δυνάμει, ἀγαρηνῶν τὴν πλάνην ἐξεμυκτήρισε, καὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν θαρραλέως ἐκήρυξε, καὶ σφαγιασθεὶς ὑπὲρ αὐτῆς, ὡς θῦμα λογικὸν καὶ ἱερεῖον ἁμῶμον, τῷ Χριστῷ προσήνεκται· Ὡ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως, ὑπὲρ τῶν τελούντων αὐτοῦ, τὴν θείαν καὶ πανίερον ἄθλησιν.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς εἰς η' καὶ τοῦ Ἀγίου εἰς ς'.

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Ε'κ τῶν σκανδάλων τοῦ βίου καὶ τῶν παθῶν, τῶν παρενοχλούντων με, εἰρηνεύσας μου τὸν νοῦν, ἀθλητὰ πανόσιε τὴν σὴν, εὐφημῆσαι γαληνῶς μνήμην ἄξιωσον.

Α'θλητικοὺς τοὺς στεφάνους ὡς ἀθλητῆς, εἰληφῶς πανόσιε, μετετέθης ἐκ τῆς γῆς, πρὸς εἰρήνην ἁμαχον καὶ φῶς, καὶ ζωὴν ἀληθινὴν θεομακάριστε.

Ρεῖθροις αἱμάτων τὴν φλόγα τῶν διωκτῶν, κατασβέσας ἤρδευσας, διανοίας τῶν πιστῶν, ἀναθάλλειν ἔρωτα ζωῆς, αἰωνίου εὐσεβῶς Γεδεὼν ἔνδοξε.

Θεοτοκίον

Τὸν ἀχώρητον Λόγον ἐν τῇ γαστρὶ, χωρηθέντα τέξασα, θεο-
χώρητε σκηνή, τῆς στενοχωρούσης με δεινῶς, τρικυμίας τῶν
κακῶν ἀπάλλαξον.

Καταβασία. Ἐσωσε λαόν...

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἅγιος.

Νευροῦσαι σθένει Θεϊκῷ, καὶ χωρεῖς πρὸς ἀγῶνας, θαρσαλέως
παμμάκαρ, ὑπομένων αἰκισμούς, καὶ στρέβλας τῶν διωκτῶν,
ἀθλοφόρε, Γεδεὼν τρισόλβιε.

Ισχύν σοι δίδωσι Χριστός, ἀθλοθέτης ὁ μέγας, διολέσαι τὴν
πλάνην, καταισχυῖναί τε ἐχθρόν, καυχώμενον ἀναιδῶς, καὶ ἀ-
καίρως, μάτην φρυαττόμενον.

Χειρῶν ὁμοῦ καὶ τῶν ποδῶν, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω, οὐδὲ καῦσιν
παλάμης, ἀλλ' ἔτλης καρτερικῶς, ὑπομείνας, τούτων τὴν ἀ-
φαίρεσιν.

Θεοτοκίον.

Ηῶν εἶδε πάλαι Ἰακώβ, ἀπὸ γῆς τεταμένην, πρὸς οὐράνιον ὕ-
ψος, θείαν κλίμακα σαφῶς, Μαρίαν τὸ καθαρὸν, τοῦ Δεσπό-
του μέλψωμεν παλάτιον.

Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου.

Τὸ πρῶτον βάπτισμα πιστῶς, ὃ ἐβαπτίσθης Γεδεὼν, τὸ δι'
ὕδατος πυρός, Σὲ ἀνεγέννησε λαμπρῶς, καὶ τὸ τῶν πόνων τὸ
δεύτερον ἐν ἀσκήσει, διήνυσας στερρῶς, ὧ καρτερόψυχε, ὡς Ἄγ-
γελος ἐν γῇ, βιώσας Ὅσιε, καὶ ὡς ἄρνιον ἄκακον τὸ τρίτον, ἐσφα-
γιάσθης τῷ Κτίστη σου, παρ' ᾧ πολεύων ἐν τοῖς ὑψίστοις, αἵτη-
σαι ἱλασμόν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ᾠδὴ δ'. Χριστός μου δύναμις.

Νομίμως ἥσκησας, νομίμως ἥθλησας, καὶ νομίμως ἐστέφθης
τῷ τοῦ Θεοῦ Λόγῳ, κρατυνόμενος, καὶ ἀπαράτρωτον σαυτὸν
συντηρῶν μακαριώτατε.

Μὴ στέγων ὅσιε, τὴν πλάνην νήχεσθαι, τῇ θεογνωσίᾳ ὡς νουνεχής, χαίρων προσεχώρησας, φῶς νοερὸν ἀναλαβὼν, καὶ φωστὴρ ἀποδεικνύμενος.

Κατακεντούμενος καὶ τιτρωσκόμενος, τῇ ἀρνήσει τὸ πρότερον ἀθλητά, οἷα ἀρνησίχριστος, ταύτην ἐξέπλυνας νυνί, τῇ ροῇ θεοῦ σου αἵματος.

Θεοτοκίον.

Παρθένος ἔμεινας, μετὰ τὴν κύησιν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ τόκου, ὅτι Θεὸν Λόγον ἀπεκύησας, τὸν λυτρωσάμενον ἡμᾶς, μεσιτεία σου Πανάμωμε.

Ὦδὴ ε΄. Τῷ θείῳ φέγγει σου ἀγαθέ.

Ρομφαία τέτρωται ὁ ἐχθρός, τῆς ὑπομονῆς τῆς κρατερᾶς, τοῦ γενναιόφρονος Γεδεὼν, καὶ ταῖς τούτου πτέρναις καθυποτέτακται, καὶ γέλως καθορᾶται καταισχυνόμενος.

Σὺ τὴν κακίαν τῶν διωκτῶν, ἄκακος ἀκέραιος ὀφθείς, Μάρτυς ἀπώσω πανόλβιε, καὶ τῇ τελειώσει σου τῇ δι' αἵματος, στεφάνοις ἀφθαρσίας κατεστεφάνωσαι.

Ωσπερ τις ἔλαφος διψῶν, ἀπονίψασθαι πλάνην, ἣν ἐδέξω πτερνισθείς, ἐχώρησας ἀνδρικῶς, πρὸς τὸ σκάμμα, καὶ πρὸς τὰ παλαίσματα.

Θεοτοκίον.

Νοήσας πόρρωθεν μυστικῶς, ὁ τῶν προφητῶν θεολαμπής, χορὸς Παρθένε Θεόνυμφε, τοῦ θεοῦ τοκετοῦ σου βάθος ἀπόρητον, συμβόλοις ἱεροῖς σε προδιεχάραξε.

Ὦδὴ ς΄. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Επέβης τοῖς ὕδασι κυβερνώμενος χειρί, ζωαρχικῇ πανόλβιε, διεσώθης δὲ τούτοις τῶν διωκτῶν, βυθίσας σεβάσματα, Γεδεὼν προσευχῇ τῇ ἐπιμόνῳ σου.

Μικροῖς ἀντωνούμενος τὰ μεγάλα σεαυτὸν, τοῖς αἰκισμοῖς ἐξέδωκας, Γεδεὼν θεοφόρε καὶ πτερνισθείς, τῆς Εὐας ἐν πνεύματι, ἐθανάτωσας ὄφιν ἐμφανέστατα.

Ιδού νῦν ἐξήλειψας, ἐκτμηθεὶς Μάρτυς Χριστοῦ, ἀθλήσας τε στερρότατα, τὴν ἀρνησίθεον πλάνην ἀγαρηνῶν, καὶ τούτους νενίκηκας, καὶ τὸν δόλιον ὄφιν ἐθανάτωσας.

Θεοτοκίον.

Ιδού νῦν σεσάρκωται ἐξ αἱμάτων σου ἀγνῶν, Παρθενομῆτορ Κύριος, ὃν Γεδεὼν ἐκήρυξεν ἐν δυσί, τελείαις ταῖς φύσεσι, καὶ τὸν στέφανον ἤρε τῆς ἀθλήσεως.

Κοντάκιον.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Μητροπολίτου Λαρίσης Δωροθέου.

Τὸ Καπούρνης βλάστημα, καὶ τοῦ Τυρνάβου τὴν δόξαν, καὶ τιμὴν τοῦ Ἀθωνος, καὶ τῶν Μαρτύρων τὸ κλέος, χεῖράς τε, ὁμοῦ καὶ πόδας ἀποκοπέντα, θῦμα δέ, ὑπὲρ Χριστοῦ προσφερθέντα, ἀνυμνήσωμεν βοῶντες, δοξάζομέν σε Γεδεὼν ἑνδοξε.

Ὁ Οἶκος.

Ο ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς, καὶ πάντα εἰδὼς πρὶν γενέσθαι Κύριος, προγινώσκων τὴν πρὸς Αὐτὸν εὐθεϊαν διάθεσιν τῆς καρδίας σου ὁσιομάρτυς Γεδεὼν, εἰ καὶ πρὸς καιρὸν παρεχάσκει πεσεῖν σε εἰς τὸ μέγα τῆς ἐξομώσεως πτώμα, ὡς καὶ Πέτρον τὸν κορυφαῖον τῶν Ἀποστόλων, καὶ Ἰάκωβον τὸν Πέρσην, οὗ καὶ ὁμοιοπαθῆς τῆς μελοτομίας ἐδείχθης, διὰ τῆς Αὐτοῦ χάριτος, ὥσπερ ἐκείνους, οὕτω καὶ Σὲ ταχέως ἐκ τοῦ πτώματος ἡγειρε, καὶ ἐνοπλίσας θείᾳ δυνάμει, ἐνώπιον τῶν ἀσεβούντων, κηρύξαι Αὐτὸν Σὲ ἐνίσχυσε, καὶ στεφάνοις δόξης ὡς Αὐτοῦ νεομάρτυρα ἐστεφάνωσε· διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς συνελθόντες, μετ' ἐγκωμίων ἐπιτελοῦμεν τὴν μνήμην σου, Γεδεὼν ἑνδοξε.

Συναξάριον.

Τῇ τριακοστῇ τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἄθλησις καὶ μαρτύριον τοῦ Ἁγίου Ὀσιομάρτυρος Γεδεὼν τοῦ νέου, τοῦ θετταλομάγνητος.

Στίχοι.

Εἰς τὴν πλάνην πέπτωκε Γεδεὼν πάλαι.
Ἐγερθεὶς ἀπέσμηξε ταύτης τὸ αἷσχος.
Βῆ τριακοστῇ νεομάρτυς δῶμα θεοῦ.
Νέος Γεδεὼν ὑστέροις ἐπὶ χρόνοις
Γηραλαίαν ἤσχυνε πλάνην Μωάμεθ.

Οὗτος ὁ νεοφανὴς ἀστήρ τοῦ νοητοῦ στερεώματος, ὁ νέος, λέγω, ὁσιο-
 μάρτυς Γεδεών, κατήγετο ἐκ τῆς ἐπαρχίας Δημητριάδος, ἀπὸ χωρίον λε-
 γόμενον Κάπουρνα, κείμενον πλησίον τῆς Μακρυνίτης, κωμοπόλεως τῆς αὐτῆς
 ἐπαρχίας, γεννηθεὶς ἀπὸ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους· καὶ ὁ μὲν πατὴρ αὐ-
 τοῦ ὠνομάζετο Αὐγερινός, ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Κυράτσα, εἶχε δὲ καὶ ἄλλους
 ἀδελφούς κατὰ σάρκα τρεῖς, καὶ τέσσαρας ἀδελφάς, ἀλλ' αὐτὸς ἦτο ὁ πρωτό-
 τοκος τῶν ἄλλων, ὀνομαζόμενος Νικόλαος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πατὴρ τοῦ Ἁγίου
 περιέπεσεν εἰς δυστυχίαν διὰ τὰ δοσίματα καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξοικονομῇ τὰ
 πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα ἐν τῇ πατρίδι του Καπούρνη, ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν,
 κατώκησεν εἰς ἓν χωρίον ὀνομαζόμενον Γιερμὴ μὲ ὅλην τὴν οἰκογένειάν του,
 φέρων ὁμοῦ καὶ τὸν Ἅγιον, χρόνων δώδεκα ἡλικίαν ἔχοντα τότε. Ἡ μήτηρ
 τοῦ Ἁγίου εἶχεν ἓνα ἐξαδέλφον παντοπώλην εἰς τὸ Βελεστῖνον, ὅστις, ὅταν
 εἶδε τὸν Ἅγιον ὅτι ἦτο ἔξυπνος εἰς πᾶσαν ὑπηρεσίαν, ἐζήτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆν
 ἐξαδέλφην του, τὴν μητέρα τοῦ μάρτυρος, διὰ νὰ τὸν ἔχη εἰς τὸ κατὰσθημά του,
 πωλοῦντα καὶ ἀγοράζοντα κατὰ τὴν συνήθειαν. Καὶ οὕτως ἐκείνη μὲν παρέ-
 δωκε τὸν ἀγαπητόν της υἱὸν μετὰ χαρᾶς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἐξαδέλφου της, ὁ
 δὲ Ἅγιος διατρίβων εἰς τὸ κατὰσθημα τοῦ θεῖου του, ὑπηρετεῖ ἀόκνως αὐτόν.
 Ἀγαρηνός τις ὅμως Ἀλῆς ὀνόματι, ὅστις συνείθιζε νὰ συχνάζῃ ἐκεῖ, ἰδὼν τὸν
 Ἅγιον, λέγει πρὸς τὸν θεῖόν του μίαν ἡμέραν «μπρὲ Γιάννη, αὐτὸ τὸ παιδί
 νὰ μὲ τὸ δώσης ἓνα ὀλόκληρον χρόνον διατὶ εἶναι μικρόν, καὶ τὸ θέλω νὰ τὸ
 βάλλω νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸ χαρέμι», ὁ δὲ θεὸς τοῦ Ἁγίου τῷ ἀπεκρίθη «ἐγὼ τὸ
 ἔχω ὑπηρετῆν καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ σοὶ τὸ δώσω, καὶ ἂν θέλῃς ὑπάγῃς εἰς τὴν
 μητέρα του νὰ τὸ ζητήσης καὶ ἐὰν σοὶ τὸ δώσῃ λάβε αὐτό». Οὗτος ἀνεχώρησε
 θυμωθεὶς, καὶ μετὰ ἑπτὰ ἡμέρας ἐπιστρέψας κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἤρπασε
 βιαίως τὸν Νικόλαον ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του, καὶ τὸν ἔφερεν ἀμέσως εἰς τὸ χα-
 réμι του. Οὗτος δὲ ἤρχισε νὰ ὑπηρετῇ ἀόκνως καὶ ἐπιδεξιῶς τὰς ἀπογόνους
 τῆς Ἀγαρ, διότι, ὡς εἴπομεν, ἦτο φυσικὰ ἐπιτήδειος, καὶ τοιουτοτρόπως ὁ
 Ἅγιος ἐδούλευσεν ἐκεῖ ἓνα ὀλόκληρον χρόνον. Ἐπειδὴ δὲ ὁ πατὴρ του ἦλθε
 πρὸς τὸν Ἀλῆν ζητῶν ἐπιμόνως νὰ παραλάβῃ τὸν υἱὸν του, ἐκεῖνος ὁ ἀσεβὴς
 εἶπε πρὸς αὐτὸν ἱλαρώτατα· «ἐγὼ, μπρὲ Αὐγερινέ, ἡξεύρεις καλὰ ὅτι ἔχω τὸ
 παιδίον μου εἰς τὸν πόλεμον, λοιπὸν ὅταν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸν πόλεμον, τότε
 ἔλα νὰ πάρῃς τὸν υἱόν σου». Μετὰ δέκα ἡμέρας ἦλθεν ὁ υἱὸς του, ὅστις, ὡς εἰς-
 ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, λέγει εὐθὺς πρὸς τὸν πατέρα του «πάτερ πόθεν εἶναι
 τοῦτο τὸ Ρωμαιοπούλον ὅπου ἔχεις εἰς τὸ χαρέμι; πόσον ἀσυμβίβαστον εἶναι,
 Ρωμαιοπούλον νὰ εὐρίσκεται εἰς τὸ χαρέμι; ἐγὼ ἐπεθύμουν νὰ τὸ περιτμήσω
 καὶ νὰ γίνω ἀνάδοχός του, διὰ νὰ τὸ ἔχωμεν πάντοτε εἰς τὸ χαρέμι». Καὶ εὐθὺς
 ἤρξατο ὁ ἀσεβὴς νὰ κολακεύῃ τὸν Νικόλαον, αὐτὸς δὲ ὡς τρυφερός τῇ ἡλικίᾳ
 καὶ εὐόλισθος, ἠπατήθη καὶ ἠρνήθη (φεῦ) τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν Χριστὸν
 τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ Θεὸν ἡμῶν. Ἀφ' οὗ λοιπὸν περιέτεμον αὐτὸν οἱ
 ὑπηρεταὶ τοῦ Διαβόλου, καὶ ὁπαδοὶ τοῦ ψευδοπροφήτου Μωάμεθ, ἀντὶ Νικό-
 λαον, ἐπωνόμασαν αὐτὸν Ἰμπραήμ. Μετὰ παρέλευσιν ὅμως δύο μηνῶν, ἐλθὼν
 ὁ Ἅγιος εἰς συναίσθησιν, καὶ γνωρίσας τὴν ἀξιοδάκρυτον πτωσίν του, μετε-
 νόησεν ἐξ ὅλης καρδίας του, ὡς ὁ Πέτρος κλαύσας πικρῶς, καὶ φυγὼν κρυφίως
 ἦλθε διὰ νυκτὸς εἰς τὸν κατὰ σάρκα πατέρα του, τὴν συμφορὰν αὐτοῦ διηγού-
 μενος καὶ ὀδυρόμενος· «ἡμαρτον λέγων, πάτερ μου, εἰς τὸ ἐξῆς Τοῦρκος δὲν
 θέλω, οὔτε νὰ εἶμαι, οὔτε νὰ ὀνομάζωμαι». Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ πατὴρ του·
 «Τὶ νὰ σὲ κάμω, Νῖκο μου, ἐγὼ εἶμαι πτωχὸς ἄνθρωπος, γρόσια δὲν ἔχω νὰ
 ἐξοδεύσω διὰ νὰ σὲ κρύψω εἰς κανέν μέρος· διὰ τοῦτο, υἱέ μου, αὔριον ἀφ' οὗ
 σὲ βάλλω πολλὰ πρωτὶ εἰς τὸ ἄλογον, θέλω σὲ φέρει εἰς τὸ χωρίον ὀνομαζόμε-

νον Κεραμίδι, καὶ ἐγὼ ἐπιστρέψας, θέλω φορτώσει ἀπὸ τὴν λίμνην Κάρλα ὀψάρια, διὰ νὰ μὴ λάβωσιν οἱ ἄνθρωποι ὑποψίαν, ὅτι σὲ ἐφυγάδευσαν». Ἀφ' οὗ λοιπὸν αὐτὸς ἔφερε τὸν υἱὸν τοῦ εἰς τὸ Κεραμίδι τῷ λέγει «ἐπινόησον, οἷον τρόπον δυνηθῆς, υἱέ μου, διὰ νὰ μεταβῇς εἰς τὸ "Ἅγιον" Ὄρος, ἐγὼ δὲ ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν, τίς οἶδε πῶς θέλω εὑρεῖ τὴν μητέρα σου, καὶ τοὺς ἀδελφούς σου, ἐπειδὴ οἱ Ἀγαρηνοὶ ὡς ἔμαθον, συνήθροισαν ξύλα, διὰ νὰ μᾶς καύσουν εἰς τὸ Βελεστῖνον· διὰ τοῦτο ἃς ἀποθάνωμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τὸν Χριστόν». Ταύτην τὴν ψυχωφελῇ συμβουλὴν πατρικῶς δοὺς εἰς αὐτὸν ὁ πατὴρ τοῦ, ἀνεχώρησε μετὰ δακρύων, φθάσας δὲ εἰς τὴν λίμνην καὶ φορτώσας ὀψάρια καὶ ἐπιστρέψας εἰς Βελεστῖνον, ἤρχισε νὰ πωλῇ ταῦτα, ἀλλὰ μόλις ἔφθασε νὰ κηρύξῃ «πάρτε ὀψάρια» ἰδοὺ καὶ ἔρχονται ὑπηρέται τοῦ Κριτοῦ, οἵτινες καὶ τὸν ἤρπασαν. Καὶ παρρησιάσαντες αὐτὸν εἰς τὸν παράνομον κριτὴν, τὸν ἔβαλον διὰ προσταγῆς τοῦ εἰς τὸν φάλαγγα, αὐτὸς δὲ διὰ νὰ δικαιωθῇ, καὶ ἐπομένως νὰ ἀποφύγῃ τοὺς ραβδισμοὺς τοῦ ἀνόμου κριτοῦ λέγει· «Τί με δέρετε ἄδικα; ἐγὼ τὸ παιδί μου ἀπὸ σᾶς τὸ ζητῶ, ἐὰν καὶ ἐτούρκισεν». Ἀκούσαντες δὲ τοῦτο οἱ περὶ τὸν κριτὴν ἀμέσως ἀπέλυσαν αὐτὸν ἀνενόχλητον. Ἀλλ' ἐπειδὴ μετὰ δύο ἡμέρας ἐκίνησε δίκην ὁ πατὴρ τοῦ Ἀγίου ζητῶν τὸν υἱὸν τοῦ ἀπὸ τὸν κριτὴν, ἐκεῖνος ἀμηχανῶν διὰ τὸν πειρασμόν, εἰς τὸν ὁποῖον περιέπεσεν, ἀνεπίστως λέγει ἰλαρῶ τῷ προσώπῳ· «ἄκουε Ρωμηέ· ἐν ᾧ σὺ ἐφυγάδευσες τὸ παιδί, ζητεῖς καὶ κρίσιν ἀπὸ ἐμέ;». Καὶ τότε θυμωθεὶς ὁ βάρβαρος, ὕβρισεν αὐτόν, σπρώχνων, καὶ δέρων ἀσπλάγχχνως, καὶ οὕτω κακῶς, ἀπεδίωξεν αὐτὸν ἐκ τοῦ κριτηρίου ἐκείνου τῆς ἀνομίας. Ἐκεῖ δὲ εἰς τὸ Κεραμίδι, ἔτυχε, κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ, νὰ ἔχῃ ὁ πατὴρ τοῦ Ἀγίου μίαν θείαν Καλογραΐαν, Σοφίαν ὀνομαζομένην, ἣτις παραλαβοῦσα τὸν Ἅγιον, φέρει αὐτὸν εἰς μίαν οἰκίαν, ὅπου διέτριβον ἐργάται οἰκοδόμοι (ἔτυχον δὲ πολλοὶ τοιοῦτοι εἰς τὸ Κεραμίδι κτιζόντες οἰκίας), εἰς τοὺς ὁποίους ἐμίσθωσεν αὐτόν, διὰ νὰ φέρῃ λάσπην καὶ πέτρας, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν κτιστῶν· ὅτε δὲ ἐτελείωσε τὴν ἐργασίαν ἔτυχε κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, Θεοῦ οἰκονομία, κάτω εἰς τὸν λιμένα τοῦ Καμάρι νὰ λιμενισθῇ ἐν πλοῖον. Ἐμβάντες οὖν εἰς αὐτὸ ἅπαντες, ἦλθον κατ' εὐθείαν εἰς Κρήτην, φέροντες μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὸν Νικόλαον· ἐκεῖ δὲ εἰς τὴν Κρήτην δουλεύοντες οἱ οἰκοδόμοι, ἔδερν ἀπανθρώπως τὸν Ἅγιον· μίαν δὲ ἡμέραν τόσον τὸν ἐρράβδισαν, ὥστε καὶ τὸν ἐκυνήγουν ἐκ τῆς ὀργῆς των ἕως ἡμίσειας ὥρας δρόμον· καθ' ὃν δὲ καιρὸν ἐκυνήγουν αὐτόν, ἔπεσεν ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀγίου ὁ σκούφος τοῦ καὶ ἐχάθη· ἐπιστρέψας δὲ πάλιν μετὰ ταῦτα ὀπίσω καὶ μὴ ἔχων τί νὰ φορέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ, ἀντὶ σκούφου ἔκοψε τὸ ἐν μανίκιον τοῦ ὑποκαμίσου τοῦ, καὶ οὕτω τὸ ἀποκοπὲν ἐκεῖνο μανίκιον ἔδесе με σχοινίον ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ ἀνοικτὸν τὸ ἐφοροῦσεν ὡς σκούφον. Οὕτω λοιπὸν διάγων ἐκεῖ ὁ Ἅγιος, καὶ καθ' ἐκάστην σκληρῶς ραβδιζόμενος ὑπὸ τῶν οἰκοδόμων, διέτριψεν ἕως τρεῖς μῆνας. Ἀλλ' ἐπειδὴ μίαν ἡμέραν τὸν ἔδειραν πάλιν σκληρά, λαμβάνει μίαν ὀκτῶν ἀλεύρου, ὅπερ εἶχον οἱ οἰκοδόμοι καὶ φυγὼν ἀπὸ αὐτοὺς εἰσῆλθεν εἰς ἓν δάσος, καὶ κρυβεὶς ἐκεῖ, ἐζύμωσε τὸ ὀλίγον ἐκεῖνο ἄλευρον, καὶ πλάσας κουλούρια δώδεκα τὰ ἔψησεν, ἐκάθησε δὲ ἐκεῖ ἡμέρας δώδεκα, ἕως οὗ ἔφαγεν ἐκεῖνα τὰ κουλούρια, ἔπειτα δὲ βιασθεὶς τὸ μὲν ὑπὸ τῆς πείνης, τὸ δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ φόβου ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν εἰς ἓν ἐξωκλήσιον, εὔρεν ἐκεῖ ἱερέα τινὰ λειτουργοῦντα κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην· ὁ δὲ ἱερεὺς ἰδὼν τοῦτον οὕτω πῶς ἔχοντα, ἠρώτησεν αὐτόν· «πόθεν εἶσαι τέκνον μου; καὶ πῶς εἶσαι ἄπλυτος οὕτω καὶ μαῦρος;» Ὁ δὲ Ἅγιος πρῶτον ποιήσας μετάνοιαν ἕως ἐδάφους τῆς γῆς πρὸς τὸν ἱερέα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ἤρξατο νὰ ἐξιστορῇ μετὰ δακρύων τὰ συμβάντα. Τότε ὁ ἱερεὺς ἀκου-

σας ὅλην τὴν ἐλπεινὴν συμφορὰν τοῦ στενάξας καὶ δακρύσας, εἶπε: «Παῦσον, παιδί μου, καὶ μὴ θρηνηῖς, καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ εἶχον ἓνα μονογενῆ υἱόν, ὅστις πρὸ πέντε ἡμερῶν ἀπέθανε, διὰ τοῦτο, ἂν ἀγαπᾷς, θέλω σὲ υἱοθετήσῃ διὰ παραμυθίαν». Ὁ δὲ «Ἅγιος παρ' ἐλπίδα ἀκούσας ταῦτα, ἐχάρη, ὡς ἀξιωθεὶς θεοθεν νὰ εὕρῃ τοιοῦτον ἱερέα ψυχοπατέρα. Ἐφερε λοιπὸν τὸν «Ἅγιον ὁ ἱερεὺς αὐτὸς εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου καὶ ἡ πρεσβυτέρα αὐτοῦ ἐναγκαλισαμένη τοῦτον μετὰ δακρύων ὑπεδέχθη ὡς τέκνον τῆς καὶ ἔκτοτε ἡγάπα αὐτὸν καὶ περιποιεῖτο· ἡσυχάσας δὲ ἐκεῖ, ἤρξατο νὰ μανθάνῃ, καὶ τὴν ὑφαντουργικὴν τέχνην (διότι ὁ ἱερεὺς ἐγνώριζε καὶ ἐπηγγέλλετο τὴν τέχνην τοῦ ὑφαίνειν τοὺς ἀλατζάδες, καὶ προσέτι καὶ τοῦ πλέκειν γαῖτάνια), τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἐξέμαθεν ὡς ἀγγλίνους εἰς ὀλίγον καιρὸν, καὶ οὕτως ἐδούλευε τὸν ψυχαπατέρα του. Ἀλλ' ἐπειδὴ μετὰ τρεῖς χρόνους ἐτελεύτησεν ἐν Κυρίῳ ἐκεῖνος ὁ χριστομίμητος Ἱερεὺς, ἐγένετο δὲ καὶ σιτοδεία μεγάλη τότε κατὰ τὴν Κρήτην, εἶπε πρὸς αὐτὸν ἡ θετὴ μήτηρ του. «Νῆκο, ἐπειδὴ ὁ παπᾶς μας ἀπέθανεν, ἐγὼ δὲ ἔχω δύο κοράσια, διὰ τοῦτο δὲν δύναμαι, παιδί μου νὰ σὲ θρέψω διὰ τὴν ἀπορίαν καὶ ἔλλειψιν τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ὑπαγε λοιπὸν, ὅπου ὁ Θεὸς σὲ φωτίσει». Τότε καὶ ὁ «Ἅγιος κλαύσας πικρῶς, καὶ βαλὼν μετάνοιαν εἰς τὴν ψυχομητέρα του, ἀνεχώρησεν ὀδυρόμενος. Περιπλανώμενος δὲ τῇδε κακεῖσε, εὔρε νέον τινά, μεθ' οὗ συνεδέθη διὰ φιλίας καὶ συνεζήτουν ὁμιλοῦντες περὶ ψυχῆς. Τότε ὁ «Ἅγιος μετὰ τῶν ἄλλων ψυχοφελῶν λόγων, εἶπε καὶ τὰ ἐξῆς· «ἐγὼ, ἀδελφέ μου, ἔχω πολὺν πόθον διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ Ἀγιώνυμον Ὅρος, ἵνα προσκυνήσω τὰ βασιλικά ἐκεῖνα καὶ εὐαγγῆ Μοναστήρια, καὶ τοὺς ἐκεῖ ὁσίους Πατέρας, τοὺς διὰ Χριστὸν ἐν νηστεiais καὶ ἀγρυπνίαις καὶ ἄλλαις θεαρέστοις κακοπαθείαις, τὸ σῶμα αὐτῶν καταθλίβοντας καὶ ταλαιπωροῦντας» πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ ὁ ἄλλος συμφώνως ἀπεκρίθη, «ὅτι καὶ ἐγὼ, ἀδελφέ, ἐπιθυμῶ τὴν προσκύνησιν τοῦ Ἀγίου Ὁρους, διότι, ὡς ἀκούω, ἐκεῖ εὐρίσκονται καὶ πνευματικοὶ Πατέρες ἔμπειροι, καὶ προορατικοὶ μοναχοί, ἐν ᾧ τοιοῦτοι Πατέρες ἐνάρετοι εἰς τὸν κόσμον σπανίως φαίνονται». Καὶ οὕτω συμφωνήσαντες καὶ οἱ δύο, εἰσέβησαν εἰς πλοῖον καὶ ἀνεχώρησαν ἀπὸ Κρήτην, καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας, Θεοῦ βοηθείᾳ, ἔφθασαν εἰς τὸ «Ἅγιον Ὅρος, κατὰ τὸν λιμένα τὸν καλούμενον Δάφνην, ἐκεῖθεν δὲ ἀνέβησαν εἰς τὴν σκῆτην τῶν Καρυῶν, ὅπου ὁ «Ἅγιος ἐχωρίσθη τοῦ συνοδοιπόρου του, καὶ μόνος περιήρχετο ὅλον τὸ «Ἅγιον Ὅρος, εἰς προσκύνησιν τῶν εἰκοσιτεσσάρων ἱερῶν Μοναστηρίων, καὶ τῶν λοιπῶν ἀσκητηρίων, ἐρευνῶν πανταχοῦ ἐπιμελῶς διὰ νὰ εὕρῃ Πνευματικόν τινα ἔμπειρον διὰ ἐξομολόγησιν του, καὶ μετάληψιν τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν μυστηρίων (διότι κατὰ τὴν ἐν Κρήτῃ διατριβὴν του, πρὸς οὐδένα πνευματικόν, οὔτε καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ψυχοπατέρα του ἐξωμολογήθη τὴν ἁμαρτίαν του, φοβούμενος δῆθεν μήπως μαθὼν ὅτι ἦτο Τοῦρκος, ἤθελε τὸν ἐμποδίσῃ· προσεποιεῖτο ὅμως ὅτι ἡτοιμάζετο διὰ τὴν Κοινωνίαν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ πλησιάσῃ διὰ τὸ ἀνεξομολόγητον τῆς ἁμαρτίας του). Τέλος πάντων ἔφθασε μετὰ τὴν περίοδόν του καὶ εἰς τὴν Ἱερὰν μονὴν τῶν Ἀγίων καὶ πανευφύμων Ἀποστόλων, τὴν καλουμένην τοῦ Καρακάλου, ἐκεῖ δὲ θεωρήσας τὸ ἥσυχον τοῦ τόπου καὶ τὸ κατανυκτικόν, καὶ τὴν καλλονὴν τοῦ Μοναστηρίου, ἔμεινεν εἰς τὴν συνοδίαν τῶν ἐκεῖσε Πατέρων, ὅπου καὶ τῆς Ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, κατὰ τὸν πόθον του, καὶ τῶν λοιπῶν ἀναγκαίων κατὰ τὴν περὶ τῶν ἀρνησιχρίστων διάταξιν τῆς ἐκκλησίας, ἀξιωθείς, οὕτω μετὰ κατανύξεως καὶ συντετριμμένης καρδίας, ἐκοινώνησε τῶν θείων Μυστηρίων, καὶ μετὰ ἓνα μῆνα ἔλαβε καὶ τὸ μέγα καὶ Ἀγγελικὸν σχῆμα, πρὸς περισσοτέραν προθυμίαν καὶ ἀσκήσιν τῶν πνευματικῶν ἀγώνων, μετονομασθεὶς Γεδεὼν, ἐφησυχάζων

καὶ κλαίων διὰ παντὸς τὴν προτέραν τοῦ ἀνομίαν, μετ' ἄκρας ὑποταγῆς καὶ ἀσκήσεως. Βλέποντες δὲ οἱ πατέρες τοῦ Μοναστηρίου τὴν εὐλάβειαν αὐτοῦ, καὶ ὑπακοὴν εἰς πάντα τὰ προστάγματα τοῦ προεστῶτος, καὶ τῆς λοιπῆς ἀδελφότητος, κατέστησαν αὐτὸν νεωκόρον, ἥτοι ἐκκλησιάρχην, πρὸς ὑπηρεσίαν καὶ φιλοκαλίαν τοῦ πανσέπτου Ναοῦ. Τίς δύναται νὰ διηγηθῇ τὰς νηστείας του, τὰς γονυκλισίας του, τὰς ἀγρυπνίας του, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀσκητικοὺς ἀγῶνάς του; μόνον ὁ καρδιογνώστης Θεὸς γινώσκει ταῦτα, διότι μετὰ τῶν ἄλλων ἀσκήσεων καὶ ἀγώνων, τοὺς ὁποίους μετεχειρίζετο πρὸς τῆξιν καὶ κακουχίαν τοῦ σώματός του, λέγουσιν, ὅτι εἶχε καὶ μίαν τανάλειαν διὰ τῆς ὁποίας δάκνων τὰς σάρκας του, κατέκοπτεν αὐτὰς ἀφειδῶς, πρᾶγμα τῷ ὄντι ἄξιον φρίκης! καὶ ὁ ζῆλος αὐτοῦ δὲν ἦτο ὀλιγώτερος τῶν παλαιῶν ἀσκητῶν. Οὕτω λοιπὸν ὑπηρετῶν καὶ εὐτρεπίζων ἀόκνως τὸν θεῖον ἐκεῖνον Ναόν, καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον ἀγωνιζόμενος, διέτριψεν ἐκεῖ εἰς τὸ Μοναστήριον χρόνους τριάκοντα πέντε. Μετὰ παρέλευσιν δὲ τούτων, ἀφ' οὗ ἤκουσε πολλὰς ψυχωφελεῖς διδασκαλίας καὶ ἀνέγνωσε βίους τῶν Ἀγίων Μαρτύρων προτρεπτικούς εἰς μαρτύριον, καὶ πληροφορηθεὶς, ὅτι πολλοὶ τῶν παλαιῶν καὶ νέων περιέπεσον (κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος) εἰς αὐτὸ τοῦτο (φεῦ) τὸ παράπτωμα τῆς ἀρνήσεως τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως, καὶ ὅτι πάλιν ἐγερθέντες, ὡμολόγησαν ἐνώπιον βασιλέων τε καὶ τυράννων, τὸν πρῶτον ὑπ' αὐτῶν ἀρνηθέντα Χριστόν, Θεὸν ἀληθινόν, καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ἤναψεν ἀπὸ θεῖον ἔρωτα καὶ ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸ μαρτύριον. Ὅθεν καὶ ἄνευ ἀναβολῆς τινος ἀναχωρήσας γνώμῃ καὶ ἀδείᾳ τοῦ προεστῶτος ἀπὸ τοῦ Ἱερὸν Μοναστήριον τοῦ Καρακάλλου, καὶ ἐφοδιασθεὶς πρότερον ταῖς εὐχαῖς τῶν πατέρων, ἦλθεν εἰς Ζαγοράν καὶ ἐκεῖ προσεποιεῖτο ὁ μακάριος, ὡς ἄλλος Συμεών, τὸν διὰ Χριστὸν σαλόν. Οὕτω λοιπὸν πολιτευόμενος καὶ περιφερόμενος τῇδε κακεῖσε, ἐφθασε καὶ εἰς τὸ Βελεστῖνον ὅπου ἐξώμοσε· κατὰ δὲ τὴν μεγάλην Πέμπτην φορῶν εἰς τὴν κεφαλὴν του στέφανον ἀπὸ τριαντάφυλλα καὶ λουλούδια, καὶ προσποιούμενος, ὡς εἶπομεν, τὸν σαλόν, καὶ τοιουτοτρόπως διαβάς ἐκεῖνον τὸν δρόμον τῆς ἐνορίας ὅπου εὐρίσκετο ἡ οἰκία τοῦ Τούρκου ἐκείνου, τοῦ ὀδηγήσαντος αὐτὸν εἰς τὴν πλάνην, καὶ γνωρίσας αὐτήν, ἐκτύπα τὴν θύραν διὰ μεγάλων λίθων καὶ τόσον σφοδρῶς, ὥστε τὴν κατέστρεψεν. Ἐμβὰς δὲ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀγαρηνοῦ παρουσιάζεται εἰς αὐτόν, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν ἠρώτησε. «Τί ζητεῖς, καλόγηρε, καὶ πῶς ἔχεις τόσα λουλούδια εἰς τὴν κεφαλὴν σου;» Καὶ ὁ Ἅγιος. «Δὲν μὲ γνωρίζεις;» «Πρώτην φορὰν ἤδη σὲ βλέπω ἀπεκρίθη ὁ Ἀγαρηνός, καὶ ἀπορῶ διατὶ ὑπάρχεις τόσον ἐλεεινὸς καὶ ταλαίπωρος». Καὶ ὁ Ἅγιος «ἐγὼ εἰμὶ ὁ Νῖκος, ὁ ὑπὸ σοῦ ἐξαπατηθεὶς εἰς τὴν ἀσέβειαν διὰ τὸ ἀτελὲς τῆς ἡλικίας μου, καὶ ἀρνηθεὶς (φεῦ!) τὸν γλυκύτατον Ἰησοῦν μου· ἀλλ' ἐγὼ πάλιν Χριστιανὸς εἶμαι καὶ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινὸν ἐνώπιόν σου ὁμολογῶ, καὶ διὰ τοῦτο ἤδη ἦλθον, ἵνα μοὶ ἀποδώσῃς ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου μὲ ἐστέρησας· διότι βλέπων τὴν σάρκα μου περιτετμημένην, τὴν σφραγίδα τοῦ σατανᾶ ἔχουσαν, ἠναγκάσθην νὰ παρρησιασθῶ σήμερον, καὶ νὰ διαλεχθῶμεν ἀμφοτέροι». Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀσεβής, ἐν τῷ ἅμα ἐγερθεὶς τρέχει εἰς τὸ Κριτήριον, ζητῶν τὴν ἀποστολὴν στρατιωτῶν, οἵτινες καὶ ἤρπασαν τὸν Ἅγιον καὶ παρέστησαν αὐτὸν εἰς τὸν Κριτὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μεγάλης Παρασκευῆς· ὁ δὲ Ἅγιος προσευχόμενος καὶ φορῶν ἐκεῖνον τὸν ἐξ ἀνθέων στέφανον εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ δύο αὐγὰ κόκκινα βαστάζων εἰς τὰς χεῖράς του, ἐμβὰς εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Κριτοῦ, ἀμέσως ἐγχειρίζει αὐτὰ εἰς αὐτόν, ὡς δῆθεν δωροφορῶν αὐτόν, καὶ λέγει. «Χριστὸς ἀνέστη, Κριτά, καὶ ἔτη πολλά». Ταῦτα ὁ Κριτὴς ἀκούσας, καὶ νομίσας αὐτὸν ὡς φρενόληπτον λέγει. «Σαλὸς εἶσαι, πρὲς τρελλοπαππᾶ, ἢ προσποιῆσαι τὸν τοι-

οὔτον;» ὁ δὲ Ἅγιος οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ἀλλ' ἐσιώπα· καὶ ὁ Κριτὴς λέγει πρὸς τοὺς ὑπηρέτας «φέρετε εἰς αὐτὸν ἓνα καφφέ»· τοῦθ' ὅπερ καὶ ἐγένετο. Ὅταν δὲ ὁ Ἅγιος ἐζήτησε παρὰ τοῦ Κριτοῦ ταμβάκιον, ἐκεῖνος ἐκβαλὼν τὴν ταμβακέραν τοῦ ἀργυρᾶν οὔσαν, προσέφερεν αὐτὴν εἰς τὸν Ἅγιον, ὁ ὁποῖος ἐθεώρει αὐτὴν ἱκανὴν ὥραν. Τότε λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Κριτὴς· «βλέπεις πόσα ὥραϊα πράγματα ἔχομεν ἡμεῖς οἱ Μουσουλμάνοι, καὶ οὐχὶ καθὼς σύ, ὅστις ἔχεις τόσους χρόνους εἰς τὴν θρησκείαν τῶν Μουσουλμάνων, καὶ τολμᾷς σήμερον νὰ λέγῃς πῶς ὑπάρχεις Χριστιανός, καὶ βλασφημεῖς τὴν θρησκείαν μας, τὴν ὡς αὐτὴν τὴν ταμβακέραν τὴν ἀργυρᾶν ἐξαστράπτουσιν. Καὶ ὁ Ἅγιος. «ἀληθῶς εἶπα πῶς ἡ θρησκεία σας ἀστράπτει, ὡς περ τὴν ταμβακέραν σου, διότι ὅπως αὕτη ἔξωθεν ἐξαστράπτει, ἐνῷ ἔσωθεν μαυρίζει· ἔτσι καὶ ἡ θρησκεία σου εἶναι γεμάτη ἀπὸ δυσοσμίας, ἥτις σοὶ φαίνεται ἔξωθεν ἀστράπτουσα. Ἄν ὅμως ἀνοίξῃς αὐτὴν καὶ περιεργασθῇς ἔσωθεν ἀκριβῶς εὐρίσκεις αὐτὴν μέλαιναν, βρωμεράν, καὶ ἐβδελυγμένην, καθάπερ καὶ εἰς ἐμὲ ὑπάρχει γνωστὸν καὶ ἀναμφίβολον». Ὅτε δὲ προσεφέρθη ὁ καφφές, ἐκεῖνος παρευθὺς ἀρπάσας αὐτὸν ἐκ τοῦ δίσκου ἔρριψεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κριτοῦ. Οὗτος ἐθυμώθη καὶ προσέταξε τοὺς ὑπηρέτας, οἵτινες ἤρπασαν αὐτὸν καὶ δέροντες, κατεβίβασαν κακῶς καὶ ἀπεδίωξαν ἐκ τοῦ κριτηρίου· καὶ περισσότερον (ὡς φαίνεται) δὲν ἤθελον νὰ τὸν τιμωρήσωσι, καὶ νὰ θανατώσωσι, νομίζοντες αὐτὸν ὡς φρενόληπτον. Φεύγων ἐκεῖθεν ὁ Ἅγιος, ἦλθεν εἰς ἓν τζαμίον καθ' ἣν σιγμὴν ἐξήρχετο μία τῶν ἐπισήμων γυναικῶν τῶν Ἀγαρηνῶν μετὰ τεσσάρων θεραπαινίδων, ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἅγιος ἔρριψε κάτω καὶ κατέσχιεν ὅλα τῆς τὰ ἐνδύματα, καὶ μετὰ τῶν ποδῶν τοῦ κατελάκτισεν αὐτὴν τόσον, ὥστε ἔρρευσεν αἷμα ἀπὸ τὸ στόμα τῆς. Εἰς τὰς κραυγὰς τῶν θεραπαινίδων ἔφθασε πλῆθος Ἀγαρηνῶν, ἄλλοι μὲν μετὰ ξύλων, ἄλλοι δὲ μετὰ μαχαίρων καὶ ἄλλοι μετὰ λίθων, πάντες δ' οὗτοι ἐκτύπων ἀνηλεῶς τὸν Μάρτυρα, ἕως οὗ κατέστησαν αὐτὸν ἡμιθανῆ. Τότε τινὲς τῶν Χριστιανῶν μετεκόμισαν αὐτόν, οὕτως ἔχοντα, εἰς ἓν χωρίον ὀνομαζόμενον Ταμπιγλῆ, μίαν ὥραν τοῦ Βελεστίνου ἀπέχον, ὅπου κατῴκει ἡ ὑπανδρος ἀδελφὴ τοῦ Ἀγίου, ὀνομαζομένη Δάφνη, ἐκεῖ δὲ ἔδесαν τὰς πληγὰς του, καὶ ἄλλα πρὸς θεραπείαν ἐποίησαν, ἔμεινεν ὅμως κλινῆρης ἐξ ἐκείνου τοῦ ραβδισμού μῆνας τρεῖς, καὶ μετὰ ταῦτα ἀναλαβὼν περιεπάτει μικρόν. Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἐπειδὴ διέβαινον τρεῖς στρατιῶται τοῦ Βελῆ Πασᾶ, οἱ δὲ δημογέροντες τοῦ χωρίου ἐφιλοξένησαν αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀγίου, πρὸς τούτους παρησιάζεται ὁ Μάρτυς ζητῶν τὸ ποθοῦμενον. Εἰς δὲ ἐκ τούτων λέγει. «σύ Καλόγηρε μὴ ὦν Χριστιανὸς τέλειος, τοιαύτας ὁμιλίας τολμᾷς;» Καὶ ὁ Ἅγιος. «Καὶ σὺ εἶσαι τέλειος Τοῦρκος;» «Ναὶ ἀπεκρίθη». Καὶ ὁ Ἅγιος «Ἐὰν ᾔῃσαι τέλειος Τοῦρκος, ἀπλῶσον τὴν χεῖρά σου νὰ βάλω ἐπ' αὐτῆς φωτίαν, καὶ ὅταν ὑπομείνης, θέλω πιστεῦσαι εἰς τὴν θρησκείαν σου»· καὶ ὁ στρατιώτης. «Καὶ ἂν σὺ ᾔῃσαι τέλειος Καλόγηρος, ἀπλῶσον τὴν χεῖρά σου καὶ δέξαι ἐπάνω τὸ πῦρ, καὶ ἂν καρτερήσῃς τότε ἐπ' ἀληθείᾳ θέλομεν πιστεῦσαι εἰς τὴν πίστιν σου καὶ σὲ ὡς Χριστιανὸν τέλειον θέλομεν σὲ γνωρίσει». Καὶ ὁ Ἅγιος ἔστερξε τοῦτο μετὰ χαρᾶς. Ἦπλωσεν ὅθεν τὴν δεξιάν του ἀτρόμως καὶ ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος λαβὼν ἐν ἀνημμένον κάρβουνον, ἔβαλεν αὐτὸ ἐπάνω αὐτῆς· ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς ὡς ἄλλου τινὸς πάσχοντος ὑπέμενε τὴν δριμυτάτην ἐκείνην κατάφλεξιν τῆς χειρὸς του μεγαλοψύχως· τοσοῦτον δὲ ἡ χεὶρ αὐτοῦ κατεφλέχθη, ὥστε ἐφούσκωσε τὸ κρέας κυκλοειδῶς καὶ περιέκλεισε τὸ κάρβουνον ἐνδόν· οἱ δὲ στρατιῶται ἰδόντες τὸ γενόμενον ἐξεπλάγησαν διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς πίστεως, λέγοντες· «ρῦπον κάτω τὴν φωτίαν, καλόγηρε, μὴ ὅλως καῆς», ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐδυσωπεῖτο. Ἐτυχε

δὲ παρὼν καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Ἁγίου (ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Δάφνης) ὅστις ἀρπάσας ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Ἁγίου τὸ κάρβουνον, τὸ ἔρριψε κάτω, ἐκεῖνος δὲ θυμωθεὶς διὰ τοῦτο, σηκώσας τὴν κεκαυμένην αὐτοῦ χεῖρα ἔδωκε ράπισμα εἰς τὸ πρόσωπόν του τοσοῦτον σφοδρὸν, ὥστε ἐκίνησε τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν μύτην του, ὀνειδιστικῶς λέγων πρὸς αὐτόν· «πῶς σὺ τολμᾷς, ἐνῶ οὐδὲν ἔβαλες ἐπάνω τῆς χειρὸς μου νὰ ἀπλώσῃς τὴν χεῖρά σου, καὶ νὰ λάβῃς ἐκεῖνο, ὅπερ ἄλλος ἔβαλεν; ἔπρεπεν ὅστις τὸ ἔβαλεν ἐκεῖνος καὶ νὰ λάβῃ πάλιν τοῦτο». Οἱ δὲ στρατιῶται ἰδόντες τὸ παράδοξον τοῦτο καὶ θαυμάσαντες αὐτὸν διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ καρτερίαν, ἀνεχώρησαν εἰς τὸν Τύρναβον. Μετὰ τοῦτο ὁ Ἅγιος δέσας τὴν κεκαυμένην αὐτοῦ δεξιὰν ἐπορεύετο εἰς τὰ Κανάλια εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου του Χατζῆ Νικολοῦ, φθάσας δὲ εἰς τὸ χωρίον καὶ ἐρωτηθεὶς ὑπὸ τινος χριστιανοῦ, «διατί, Πάτερ Γεδεών, ἔχεις τὴν χεῖρά σου δεδεμένην» ἀπεκρίθη φαιδρῶ τῷ προσώπῳ. «Ἐγὼ χθὲς ἐπειδὴ ἐφίλησα ἐν κοράσιον, μὲ ἐδάγκασεν· ὅμως πολλὰ μέλλει νὰ πάθῃ καθὼς φαίνεται αὕτη ἡ χεὶρ». Ταῦτα εἰπὼν, ἦλθεν εἰς τὸν ρηθέντα φίλον του, πρὸς τὸν ὁποῖον διηγῆθη πάντα ὅσα συνέβησαν εἰς αὐτόν. Οὗτος ὁ Χατζῆ Νικολὸς πολὺ παρεκίνει, καὶ ἐνεθουσίαζε τὸν Ἅγιον εἰς τὸ μαρτύριον, ὑπενθυμίζων εἰς Αὐτὸν καὶ τοὺς πρὸ αὐτοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτυρήσαντας δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ αἷτιον. Εὐρὼν δὲ ὁ Ἅγιος μίαν οὐρὰν πτυαρίου ξυλίνου, καὶ τρυπήσας τὸ ἐπάνω μέρος αὐτῆς, καὶ σχοινίον διαπεράσας εἰς αὐτήν, καὶ βαστάζων εἰς χεῖρας, ὡς ἄλλο ρόπαλον, ἔρχεται καὶ αὐθις εἰς Βελεστῖνον κατὰ τὴν παρασκευήν, καθ' ἣν ἡμέραν συνεκροτεῖτο ἡ ἀγορά, καὶ ἐπραγματεύοντο οἱ ἐγχώριοι. Φανεῖς δὲ ἐκεῖ καὶ εἰς τὸ καλυμαύχιόν του ἔχων μίαν ἀρμαθιὰν παράδων ἤρξατο νὰ κυνηγᾷ τοὺς Ἀγαρηνοὺς, κτυπῶν αὐτοὺς δι' ἐκεῖνου τοῦ ξύλου, ὑπὸ θεοῦ ζήλου πυρπολούμενος ὁ μακάριος. Διὸ καὶ οἱ ἐκεῖ ἐνόμιζον αὐτὸν ὡς σαλόν, καὶ εἰς τὸ ἐξῆς οὐδεὶς παρηνώχλει αὐτόν καὶ ἐκακοποιεῖ, ὥστε οἱ ἀγαρηνοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τοὺς ἀγροὺς καὶ ὑποστατικά των ὑπὸ τοῦ φόβου, διότι πολλάκις ἀπῆλθον ἐκεῖ, καὶ καθ' ὃν καιρὸν ἐγεώργουν, ἐπερχόμενος κατ' αὐτῶν ὁ Ἅγιος, τὸ ξύλον ἐκεῖνο ἀνὰ χεῖρας βαστάζων, ἐκτύπα αὐτοὺς καὶ κατεπλήγωνεν, ἀλλὰ καὶ τοὺς φύλακας τῶν περιβολίων, παρομοίως ἐράβδιζεν· ὅθεν καὶ πολλὴν ἐνόχλησιν οἱ Τοῦρκοι ἐλάμβανον παρὰ τοῦ Ἁγίου· καίπερ αὐτοὶ μηδαμῶς ἐνοχλοῦντες αὐτόν καὶ κακοποιοῦντες, νομίζοντες, ὡς εἴπομεν, τοῦτον σαλόν, ἴσως καὶ ἀκουσίως εἰς τοῦτο Θεόθεν ἀναγκαζόμενοι· καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. Ἄς εἴπομεν δὲ καὶ τὰ ἐξῆς· ἕως μιᾶς ὥρας ἄνω τοῦ Βελεστίνου ὑπάρχει σπήλαιον, ὅπου ὁ Ἅγιος ἀπερχόμενος ἐκεῖ καθησύχαζεν ἐνασκούμενος καὶ ὡς εἰς παλαιστραν κατὰ τῶν δαιμόνων ἀγωνιζόμενος· πόσους δὲ πνευματικούς ἀγῶνας, παννυχίδας, καὶ ἄλλας ἀσκήσεις ἐκεῖ ἐτέλεσεν, ὁ Θεὸς οἶδε· κατ' αὐτὸ τοῦτο τὸ εἰρημένον χωρίον Κανάλια ὑπάρχει βάλτος, καὶ ἔχει πολλὰ ψάρια, ἐναντι δὲ αὐτοῦ εἶναι σκάλα ὀνομαζομένη Πέτρα· ἐκεῖ οἱ ψαράδες ἀλιεύοντες τὰ ὀψάρια ἐπώλουν· ἐπειδὴ δὲ διέτριβεν ἐνταῦθα καὶ παντοπώλης τις Ἰωάννης τοῦνομα, φίλος ὑπάρχων αὐτοῦ, διὰ τοῦτο πολλάκις, ὅποτεν παρρησιάζετο εἰς τὸ μαρτύριον καὶ δὲν κατηξιοῦτο τοῦ ποθομένου, προσήρχετο εἰς αὐτόν τὸν εἰλικρινῆ φίλον του, καὶ ἡσύχαζεν ἐν προσευχαῖς καὶ νηστεαῖς καὶ ἄλλαις κακουχίαις ἐνασχολούμενος· ἐκεῖ δὲ τί μεταχειρίζεται ὁ ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἐφορτώνετο ἕως εἴκοσιν ὀκάδας ἢ καὶ τριάκοντα ὀψάρια, καὶ μεταφέρων αὐτά, ἕως δύο ὥρῶν διαστήματος εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ κάμπου διεμοίραζε τοῖς πτωχοῖς· μετῆρχετο τοίνυν εἰς ὅλην τὴν ἐκεῖ διατριβὴν του, τοῦτο τὸ θεοφιλὲς ἔργον· (ἐξ αὐτῆς γὰρ τῆς λίμνης πολὺ πλῆθος ἰχθύων γεννᾶται). Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον· ἄφ' οὗ λέγω πολλάκις παρρησιασθεῖς ὁ Ἅγιος εἰς τοὺς

ἀσεβεῖς, διψῶν τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτύριον, πρὸς ἐξάλειψιν τῆς πρότερον ὑπ' αὐτοῦ γενομένης ἀρνήσεως, δὲν ἡξιοῦτο τοῦ ποθουμένου σκοποῦ του, λυπηθεὶς σφόδρα, ἐπανερχεται διὰ ξηρᾶς εἰς τὸ "Ἅγιον Ὅρος, καθ' ὅλην δὲ τὴν ὁδοιπορίαν του δὲν ἔλειπε νὰ δίδῃ ἀφορμὰς δι' αὐτὸ τοῦτο, πῶς δηλαδὴ νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπὸν του, ἀλλ' ἴσως δὲν ἦτο ἔτι θέλημα Θεοῦ. Οὕτω λοιπὸν σπεύδων καὶ ζητῶν πανταχοῦ, ὡς διψῶσα ἔλαφος, τὸν τρόπον τοῦ νὰ χύσῃ τὸ αἷμά του καὶ ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ του, τέλος πάντων ἐπαναστρέφας, ὡς εἰπομεν, εἰς τὸ "Ἅγιον Ὅρος εἰς τὴν μετάνοιάν του, διέτριψεν αὐτοῦ ἓνα ἔτι χρόνον, τὴν αὐτὴν πολιτείαν διάγων, ἔπειτα δὲ πληρωθέντος τοῦ χρόνου, μὴ δυνάμενος ἐφησυχᾶσαι ὑπὸ τοῦ θείου καὶ μαρτυρικοῦ κεντούμενος ἔρωτος, ὡς τῆς φλογὸς τῆς θείας ἀγάπης ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐξαφθείσης, βαλὼν μετάνοιαν εἰς τὸν προεστῶτα καὶ λοιποὺς ἀδελφούς, αὐθις ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, πρὸς τὴν Ζαγοράν πάλιν, καὶ εἰς Βελεστῖνον, καὶ αὐθις παρρησιάζεται εἰς τὸ Κριτήριον, καὶ ὁμολογεῖ λαμπρᾷ τῇ φωνῇ τὴν εἰς Χριστὸν Πίστιν· διὰ τοῦτο πάλιν ραβδίζεται ἀνηλεῶς καὶ ἀποδιώκεται χαίρων καὶ ἀγαλλόμενος. Ἀλλὰ μένων ὁ Μάρτυς σταθερὸς καὶ ἄκαμptos εἰς τὸ φρόνημά του, καὶ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸν θεῖον πόθον τοῦ μαρτυρίου αἰσθανόμενος, ἔρχεται εἰς Ἀγυιὰν καὶ παρρησιάζεται εἰς τὸν ἐκεῖ διοικητὴν, ὑβρίζων τὴν βδελυρὰν θρησκείαν του μετὰ πολλῆς παρρησίας ἐρεθίζων αὐτὸν εἰς τὸ νὰ τὸν θανατώσῃ διὰ τὸν Χριστόν. Καὶ ἐκεῖνος ἀμέσως γράφει πρὸς τὸν Βελῆ Πασᾶ κατὰ τὸν Τύρναβον τότε διάγοντα, παροτρύνων αὐτὸν κατὰ τοῦ Μάρτυρος ἐκθέτων ὅσα, περιφρονῶν τὴν θρησκείαν αὐτῶν ἐβλασφήμει. Τούτου δὲ γενομένου ἀναχωρήσας ὁ "Ἅγιος ἀπὸ τὴν Ἀγυιὰν, ἐπανῆλθεν εἰς τὰ Κανάλια πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ φίλου του Χατζῆ Νικολοῦ· ὁ δὲ ἡγεμὼν τὰ κατὰ τοῦ Ἀγίου ἅμα δεξάμενος γράμματα, καὶ ἀναγνοὺς ταῦτα ἐνεπλήσθη ὅλως θυμοῦ καὶ ὀργῆς καὶ εὐθὺς δύο ὑπηρέτας εἰς Ἀγυιὰν πέμψας, ἐζήτει τὸν "Ἅγιον· ἐκεῖνοι δὲ μὴ εὐρόντες ἐκεῖ αὐτὸν ἠρώτησαν ἀκριβῶς, καὶ μαθόντες ὅτι μετέβη εἰς τὰ Κανάλια, ἐν τῷ ἅμα ἦλθον ἐκεῖ. Ἐκεῖ ἠρώτων ποῦ εὐρίσκεται ὁ σαλὸς ἐκεῖνος Καλόγερος, οἱ δὲ εἰδότες ἔδειξαν εἰς αὐτοὺς τὴν οἰκίαν, ὅπου διέτριβε ὁ Μάρτυς. Ἀλλ' ἐπειδὴ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἔλειπεν ἐκεῖθεν ὁ "Ἅγιος, περιέμενον αὐτὸν οἱ στρατιῶται καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον ἦλθεν ἠρώτησαν αὐτόν· «σὺ εἶσαι, Καλόγηρε, ὁ καταφρονητὴς τῆς ἡμετέρας θρησκείας;», ὁ δὲ "Ἅγιος ἀφόβως ἀπεκρίθη· «Ναί, ἐγὼ εἰμι, καὶ δίκαιον ἔχω νὰ κηρύττω παρρησίᾳ τὴν πλάνην εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεσθε», καὶ ἐκεῖνοι· «τούτους τοὺς λόγους αὔριον, ὅταν παρρησιασθῶμεν πρὸς τὸν ἡγεμόνα, τότε νὰ τολμήσῃς νὰ εἴπῃς, καὶ ὅχι ἐνταῦθα». ὁ δὲ μάρτυς «ὁ Χριστὸς μου θέλει μὲ ἐνισχύσει καὶ βοηθήσει καὶ περισσότερα τούτων νὰ ὁμολογήσω διαπρυσίως, ὅσα καὶ σεῖς δὲν ἠκούσατε μέχρι τῆς σήμερον· καὶ μετὰ ταῦτα ἀναχωρήσας, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ σταθεὶς εἰς προσευχήν, προσκάλεσε καὶ τοὺς ἱερεῖς, καὶ ἔψαλλον τὸ "Ἅγιον εὐχέλαιον, καὶ τὸ πρῶτ' λειτουργίας γενομένης διὰ νυκτὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐκοινώνησε τῶν ἀχράντων Μυστηρίων μετὰ πολλῆς εὐλαβείας καὶ κατανύξεως, εἶτα ἐπανῆλθεν ὅπου ἦσαν οἱ στρατιῶται· οἱ δὲ παραλαβόντες, ἐκίνησαν πρὸς τὸν ἡγεμόνα. Τότε καὶ ὅλος ὁ χριστῶνυμος λαὸς ἐπακολουθοῦντες, λιτανεύοντες καὶ δεόμενοι τοῦ Θεοῦ μετὰ δακρύων, ἐνθαρρύνοντες καὶ προτρέποντες εἰς τὸ μαρτυρικὸν τέλος τὸν "Ἅγιον, προέπεμψαν ἕως ἡμισείας ὥρας διάστημα. Ὁ δὲ γενναῖος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴς πρὸς τοὺς παρεστῶτας «συγχωρήσατέ μοι, ἀδελφοί, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρήσῃ» ἔλεγε· καὶ ἐπομένως ἤρξατο ψάλλειν ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας. «Οἱ μάρτυρές σου Κύριε ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἔχοντες τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους

καθεῖλον, ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράσῃ, αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν». Καὶ ὁ μὲν λαὸς ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια προσδεχόμενοι τὸ ἀποβησόμενον, ὁ δὲ Ἅγιος συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, φθάσας εἰς Τύρναβον, ἐπαρρησιάσθη πρὸς τὸν ἡγεμόνα Βελῆ Πασᾶν· ἐκεῖνος δὲ σοβαρῶς ἠρώτησεν αὐτὸν λέγων· «Τί ἄνθρωπος εἶσαι; καὶ πόθεν κατάγεσαι; καὶ τίνα ἄπερ περὶ σοῦ ἀκούω, Καλόγῃρε; ἂν σὺ ἐπαγγέλλεσαι τὴν μοναδικὴν πολιτείαν δὲν πρέπει οὕτω νὰ πολιτεύῃσαι». Καὶ ὁ Ἅγιος μετὰ μεγάλης παρρησίας καὶ εὐτολμίας ἀπεκρίθη, «Ἐγώ, ὦ ἡγεμὼν, νέος τὴν ἡλικίαν, ἀπατηθεὶς ὑπὸ τινος τῶν Ἀγαρηνῶν, ἠρνήθην (φεῦ!) τὸν Ἰησοῦν μου Χριστόν, καὶ ἔγινα Τοῦρκος. Εἰς ἑμαυτὸν δὲ ἐλθὼν καὶ μετανοήσας, διὰ τοῦτο τὸ θεοστυγὲς καὶ ψυχόλεθρον κίνημα, κατέφυγα εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος ἵνα κλάυσω ἄξίως τὴν ἁμαρτίαν μου, εἰς ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα τῆς ἐκεῖ ἐπιπόνου διατριβῆς μου, ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς μου. Ἐπέστρεψα δὲ ἐδῶ διὰ νὰ ὁμολογήσω τὸν παρ' ἐμοῦ ἀνοήτως ἀρνηθέντα Ἰησοῦν μου Χριστόν, Θεὸν ἀληθινὸν μέχρι θανάτου, πρὸς ἐξάλειψιν τοῦ ρύπου τῆς ἀρνήσεως». Ὁ δὲ ἡγεμὼν τὴν πολλὴν παρρησίαν τοῦ Μάρτυρος ἐκπλαγείς, ἐπρόσταξεν εὐθὺς νὰ ἐμβάλωσιν αὐτὸν εἰς τὸ δεσμωτήριον τῶν καταδίκων· τῇ δὲ ἐπαύριον ἔστειλε καὶ προσεκάλεσε τοὺς ἐν Λαρίσῃ ἐπισημοτέρους Ὀθωμανούς, τὸν μουλλᾶν, τοὺς μπείδες καὶ τοὺς λοιποὺς ἀξιωματικούς, οἵτινες ἐλθόντες εἰς Τύρναβον, ἔφερον τὸν Ἅγιον πρὸς ἐξέτασιν, ὅστις ἐπὶ παρρησίᾳ πάντων ὁμολόγησε τὸ παράπτωμα τῆς ἀρνήσεώς του ἀτρόμως, καὶ τὴν μετὰ τοῦτο ἐγκάρδιον μεταμέλειάν του· ἐκεῖνοι δὲ κατ' ἀρχὰς μετεχειρίσθησαν τὴν ἀλωπεκὴν καὶ τὰς συνήθεις κολακείας των, συμβουλευόντες δὴθεν καὶ ὑποσχόμενοι πρὸς αὐτὸν τὰς ἡδονὰς τούτου τοῦ κόσμου, καὶ ἂν φυλάξῃ τὴν πίστιν των, νὰ ἀπολαύσῃ καὶ τὰ ἐν παραδείσῳ. Ταῦτα ἔλεγον· ὁ δὲ Ἅγιος λαμπρᾶ τῇ φωνῇ ἐνώπιον πάντων ἀπεκρίθη· «Ὅσα μοὶ ὑπόσχεσθε, σεῖς ἔχετε ταῦτα πάντα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κοσμοκράτορος τοῦ πατρὸς ὑμῶν διαβόλου». πρὸς δὲ τούτοις λέγει καὶ τοῦτο εἰς αὐτοὺς «ὅτι καὶ ὁ ψευδοπροφήτης σας Μωάμεθ ἐσηληνιάζετο, καὶ κασιδιάρης ὑπῆρχεν»· ὅθεν μὴ ὑποφέροντες τοιαῦτα νὰ ἀκούωσιν ἀπὸ στόματος ἐνὸς καλογήρου, ἐκραύγαζαν πρὸς τὸν ἡγεμόνα κατὰ τοῦ Ἁγίου· «αἶρε αὐτόν». Διὸ καὶ ὁ ἡγεμὼν ἐξέδωκε προσταγὴν νὰ ξυραφίσωσιν ὅλην τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἀφ' οὗ ἀπογυμνώσωσιν αὐτόν, καὶ βάλωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του κοιλίαν προβάτου, νὰ τὸν καβαλικεύσωσιν εἰς ἕνα ὄνον, καὶ νὰ περιφέρωσιν αὐτόν», τὴν οὐρὰν τοῦ ὄνου εἰς χεῖρας του βαστάζοντα εἰς ὅλους τοὺς δρόμους καὶ ρύμας τοῦ Τυρνάβου· καὶ τούτων οὕτω γενομένων ὁ μὲν Μάρτυς χαίρων καὶ δοξολογῶν τὸν Θεὸν ἐσύρετο πανταχοῦ, ἐμπαιζόμενος, καὶ τὴν ὕβριν ταύτην ὡς τιμὴν ἡγούμενος· οἱ δὲ Ἀγαρηνοὶ βλέποντες τὸν Μάρτυρα ὅλον ἀγαλλόμενον δι' ὅλα αὐτὰ ἐλυποῦντο καὶ ἐσκυθρώπαζον τὴν ἀπτόητον παρρησίαν αὐτοῦ αἰσχυρόμενοι· ὁ δὲ χριστῶνυμος λαὸς ἐξεναντίας περιχαρής, ὡς καταξιωθέντες καὶ ἐν τούτοις τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς ἰδεῖν τοιαῦτα θαυμάσια, συνώδευον τὸν Ἅγιον, καὶ μετὰ πομπῆς ἔφερον αὐτὸν ἕως εἰς τὸ τοῦ Ἡγεμόνος Παλάτιον· οἱ δὲ ὑπηρέται ὡς θηρία ἀνήμερα καταβιβάσαντες ἀπὸ τὸν ὄνον τὸν Μάρτυρα κάτω εἰς τὴν αὐλήν, ἔβαλον ἐν κούτζουρον μεγάλῳ, διὰ προσταγῆς τοῦ ἡγεμόνος, ἀντικρυς τοῦ οἰκήματος, ἐνῷ ὁ ἡγεμὼν καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἴσταντο θεωροῦντες· ὁ δὲ ἡγεμὼν προστάζει μὲ ἀγριότητα νὰ κοπῶσι διὰ πελέκews οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες τοῦ Μάρτυρος· κατὰ τὴν προσταγὴν λοιπὸν τοῦ ἡγεμόνος, ὁ Ἅγιος ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀπλώνει κατὰ πρῶτον μὲ μεγάλῃν γενναϊότητα τὸν ἀριστερόν του πόδα ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον, καὶ ὁ δῆμιος καίπερ ἑτοιμος ὢν καὶ ἀνὰ χεῖρας βαστάζων τὸν

πέλεκυν, διευλαβεῖτο νὰ κόψῃ τὸν πόδα Ἀγίου (διότι ἦτο Αἰγύπτιος χριστιανός) καὶ ἤθελε νὰ ἀποφύγῃ τοῦτο. Ἀλλ' ὁ Μάρτυς στρεφόμενος πρὸς αὐτὸν λέγει· «Ἐκτέλεσον, τέκνον μου, τὰς προσταγὰς τοῦ ἡγεμόνος, καὶ μὴ δισταγῆς παντελῶς»· καὶ οὕτω ὑψώσας τὸν πέλεκυν ὁ δῆμιος, καὶ κτυπήσας ἐπάνω εἰς τὸ κόκκαλον τοῦ ποδὸς δὶς, ἀπέκοψε τὸν πόδα αὐτοῦ, ὁ δὲ Μάρτυς ὥσπερ ἄλλου τινὸς πάσχοντος συστειλάς τὸν κεκομμένον αὐτοῦ πόδα, βάλλει τὸν δεξιόν, καὶ ἀφοῦ ἔκοψεν καὶ αὐτὸν βάλλει τὴν ἀριστεράν του χεῖρα, καὶ ταύτης ἀποκοπείσης διὰ μιᾶς, τελευταῖον πάλιν ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἐν ὧ τῷ σώματι βάλλει ἐπάνω τοῦ ξύλου καὶ τὴν δεξιάν του χεῖρα, καὶ ἔκοψαν καὶ ταύτην, αὐτὸς δὲ οὐδὲν σημεῖον ὀδύνης καὶ φόβου ἔδειξεν, οὐδὲ στεναγμὸν ἐξέβαλε, οὐδὲ ἡ ὄψις αὐτοῦ ἡλλοιώθη, ἡ τὸ ὄμμα αὐτοῦ ἔκλεισε· ὥστε ὁ ἡγεμὼν καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐκθαμβοὶ ἐγένοντο διὰ τὴν ἀμίμητον ταύτην καρτερίαν τοῦ Μάρτυρος· (ἴσασι γάρ, ὡς λέγει ὁ θεὸς Γρηγόριος, καὶ πολέμιοι ἀνδρὸς ἀρετὴν θαυμάζουν). Ὡς τῆς μεγαλοψυχίας καὶ καρτερίας σου γενναῖε ἀθλητὰ τοῦ Χριστοῦ Γεδεών! Συνέβη δὲ τότε νὰ γίνῃ ψῦχος ὑπερβολικόν, καὶ ὁ Μάρτυς ἦτο ἐξηπλωμένος εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἡγεμόνος, ὡσὰν εἰς Παράδεισον εὐφραινόμενος· οἱ δὲ Ἀγαρηνοὶ ἔλεγον κατ' αὐτοῦ πολλὰ καὶ ἐβλασφήμουν, ἀλλ' ἐλάμβανον καὶ παρ' αὐτοῦ τὰς ἀποκρίσεις ἀρμοδίους καὶ θείας σοφίας μεστάς· διὸ καὶ ἀναπολόγητοι ἔμενον. Κατ' αὐτὴν δὲ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὸ ἐσπέρας, ἐπρόσταξεν ὁ ἡγεμὼν καὶ ἔφερον τέσσαρας Χριστιανούς, οἵτινες ἄραντες τὸν Μάρτυρα ἔτι ζῶντα, ἔρριψαν εἰς τ' ἀποχωρητήρια τοῦ παλατίου. Κατὰ τὴν νύκτα, ἀφοῦ οἱ ἐν τῷ παλατίῳ ἐφυσύχασαν ἕκαστος εἰς τὰ οἰκήματά των καὶ ἐκοιμήθησαν, τότε νεοφώτιστός τις χριστιανὸς ἐξ Ἑβραίων προσελθὼν εἰς τὸν Ἅγιον, λέγει πρὸς αὐτὸν «Εὐλόγησόν με, Ἅγιε, καὶ παρακαλῶ σε νὰ μὲ ἀξιώσῃς τῆς ἀγίας σου εὐχῆς»· ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν· «εἰ μὲν καὶ εἶσαι ὀρθόδοξος χριστιανός, ἔχε τὴν εὐχὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· εἰ δὲ καὶ ἀσεβής, ἔχε τὴν κατάραν του ἐν ᾧ ἐπιμένεις εἰς τὴν ἀσέβειαν». Ὁ δὲ νεοφώτιστος Κωνσταντῖνος (τοῦτο γὰρ αὐτῷ ὄνομα) παρεκάλει αὐτὸν μετ' εὐλαβείας, νὰ δείξῃ πρὸς αὐτὸν θαῦμα πρὸς πίστίν του, καὶ ὁ ὁσιομάρτυς περιχαρῶς ἀπεκρίθη· «Ἐγὼ ὑπάρχω ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ζητεῖς παρ' ἐμοῦ θαυματουργίαν;»· Ἐκεῖνος δὲ ἐντονώτερα παρεκάλει αὐτόν διὰ νὰ θαυματουργήσῃ πρὸς στερέωσίν του εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν, καθότι πρὸ ὀλίγου ἠξιώθη τοῦ θεοῦ βαπτίσματος, καὶ ὡς νεοπαγῆς ἐκλονεῖτο. Ὁ δὲ Μάρτυς συγκατανεύων εἰς τὰς αἰτήσεις τοῦ νέου, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος κινούμενος· «τοῦτο τὸ παλάτιον τοῦ ἡγεμόνος πρὶν νὰ τελειώσῃ ὁ χρόνος, θὰ γίνῃ ἀρχὴ τῆς παντελοῦς καταστροφῆς του». Ταύτην τὴν προφητείαν ὁ νέος παρὰ τοῦ Ἀγίου ἀκούσας, προσελθὼν εἰς τὴν ἀνάδοχόν του Ἐλισάβετ τοῦ Εὐθυμίου, ἐκοινολόγησε· ἐκείνη δὲ ἔδωκεν ἐντολὴν εἰς αὐτόν, νὰ φυλάξῃ μυστικὸν τοῦτο. Καὶ ὁ Ἅγιος οὕτω βασανιζόμενος παρέδωκε τὸ πνεῦμά του εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος, ἀναδυσάμενος τὸν ἀμαράντινον στέφανον τῆς εἰς Χριστὸν ὁμολογίας, ἐν οὐρανοῖς ἀγαλλόμενος καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Θεὸν αἰεὶ δυσωπούμενος. Κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, πολλοὶ τῶν χριστιανῶν ὑπὸ θείου ζήλου κινούμενοι, εἰσῆλθον μετὰ σπουδῆς εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης κρυφίως καὶ φιλοδωρήσαντες τὸν πολιτάρχην, ἔλαβον τὴν ἄδειαν καὶ σκάψαντες ἐκεῖνο τὸ μέρος μετ' εὐλαβείας, ἔλαβον τὸ αἵματωμένον ἐκεῖνο χῶμα, τόσον, ὥστε ἐγένετο λάκκος μέγας ἐκ τῆς σκαφῆς. Ὁ δὲ ἡγεμὼν μαθὼν τοῦτο καὶ ὅλως θυμοῦ ἐμπλησθεὶς ἀπέστειλε διαταγὴν πρὸς τὸν πολιτάρχην νὰ ἐκβάλῃ ἐκ τοῦ ἀποχωρητηρίου τὸν Μάρτυρα καὶ νὰ βάλῃ αὐτὸν εἰς ἓνα ἀμάξιον καὶ εἰς τὸν ποταμὸν Σαλαμπριά καλούμενον νὰ ρίψῃ καὶ οὕτω νὰ ἀφα-

νισθῇ, ἵνα μὴ οἱ Χριστιανοὶ ἔχωσιν ὡς ἀκένωτον θησαυρὸν τὸ Μαρτυρικὸν τοῦ Λείψανον. Οἱ περὶ τὸν ἡγεμόνα Χριστιανοί, καίτοι πάντα λίθον ἐκίνησαν, κατὰ τὴν παροιμίαν, διὰ νὰ λάβωσι τὸ θεῖον καὶ μαρτυρικὸν τοῦ Λείψανον καὶ τῇ ἀδείᾳ τοῦ ἡγεμόνος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνταφιάσωσι, ἐν τούτοις δὲν εἰσηκούσθησαν διὰ τὸ πρὸς τοὺς Χριστιανούς ἀσπονδον μῖσος, ὅπερ εἶχεν αὐτὸς ὁ τύραννος, τῷ μισοχρίστῳ ἐκείνῳ Διοκλητιανῷ παρομοιάζων, ἐκ τῶν (ὡς φαίνεται) παντοίων μηχανῶν, ὅσας κατὰ τοῦ Μαρτυρικοῦ σώματος τοῦ Ἀγίου ἐμεθοδεύσατο· τί τὸ ἐντεῦθεν; Χριστιανὸς τις βλέπων τὴν ἀποτυχίαν τοῦ ποθομένου, ἄλλην μηχανὴν ἐπενόησεν. Ὑπεχρέωσε τινὰ τῶν παλλακίδων τοῦ ἡγεμόνος, Χριστιανὴν οὖσαν, καὶ ἐρασμιωτέραν τῶν ἄλλων, καὶ παρρησίαν πολλὴν πρὸς αὐτὸν ἔχουσαν ὡς εὐνοουμένην πρὸς κατόρθωσιν τούτου. Αὕτη λοιπὸν εἶπε πρὸς τὸν ἡγεμόνα, ὅτι ἐὰν παρὰ σοῦ δὲν ἀξιωθῶ ταύτης τῆς χάριτος, ἐγὼ ἐκ τῆς λύπης μου ἀποθνήσκω. Ἐκεῖνος δὲ ὡς θηλυμανὴς ἐνέδωκε εἰς τὰς παρακλήσεις αὐτῆς, καὶ περὶ τὸ μεσονύκτιον τῇ τριακοστῇ Δεκεμβρίου, οἱ Χριστιανοὶ λαβόντες τὴν ἄδειαν, καὶ τὸν τοῖχον τοῦ ἀποχωρητηρίου τρυπήσαντες, ἔλαβον κρυφίως, μόνου τοῦ ἡγεμόνος γνωρίζοντος, τὸ Ἅγιον Λεῖψανον καὶ παρευθὺς ἔκτισαν τὸν τοῖχον· ἄραντες δὲ τοῦτο ἀπὸ τὸ παλάτιον ἔφερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Ἀγίων καὶ πανευφήμων Δώδεκα Ἀποστόλων, τὴν κατὰ τὸν Τύρναβον. Τότε δὲ μετὰ τοῦ Ἀγίου Λαρίσης καὶ πληθὸς Ἱερέων, Ἱερομονάχων καὶ ἀρχόντων, μεθ' ὧν καὶ οἱ γραμματεῖς τοῦ ἡγεμόνος συναχθέντες καὶ πλύναντες εὐλαβῶς τὸ μαρτυρικὸν Λεῖψανον τοῦ ὁσίου καὶ κηδεύσαντες αὐτὸ κατὰ τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν καὶ τὰ λοιπὰ πρὸς τὸν ἐνταφιασμὸν ποιήσαντες προθύμως, ἔφαλλον καὶ ὕμνουν τὸν Κύριον καὶ τὸν αὐτοῦ Μάρτυρα. Καὶ τότε ἐν κοράσιον παρουσιασθὲν ἀνὰ χειρὰς μέρος βαμβακίου βαστάζον, ἔλεγε πρὸς τοὺς παρόντας, ἵνα εἰς τὰ τεθλασμένα μέλη καὶ αἱματωμένα τοῦ Μάρτυρος αὐτὸ βάψωσι καὶ οὕτω πρὸς τὴν Κυρίαν αὐτῆς φέρει, ἥτις κακῶς ἐπάσχεν ὑπὸ ἀνιάτου τινὸς πάθους. Ἄλλ' ἐπειδὴ τινὲς πρὸς αὐτὴν ἀπεκρίθησαν ὅτι παρῆλθεν ἡ ὥρα, ἐφόσον ἐπέρραψαν τοῦτο, τὴν εὐλάβειαν αὐτῆς τῶν περιεστώτων τις ἰδὼν, σχίζει μὲ τὸ μαχαίριόν του τὸ σάβανον καὶ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα αὐτοῦ ἐμβαλὼν καὶ τὸ βαμβάκιον ἐκεῖνο προσεγγίσας αὐτῷ καὶ οὐδεμίαν ρανίδα εὐρών, ἔρραψε πάλιν αὐτό. Ἄλλ' ὃ τῶν θαυμασίων σου δωρεῶν Κύριε! βλέπει παρ' ἐλπίδα ὁ προρρηθεὶς ἐκεῖνος Χριστιανός, ὅστις ἦτο πρῶτος τῶν γραμματέων τοῦ ἡγεμόνος, τοῦνομα Εὐθύμιος Δούκας, αἱματωμένον ὅλον τὸ σάβανον, ὡσαύτως καὶ οἱ λοιποὶ Χριστιανοὶ τὸ παράδοξον τοῦτο ἰδόντες, ὅτι ἔρρεον αἷμα θερμὸν μετὰ τριάκοντα ὥρας ἀπὸ τῆς ἐκτομῆς τῶν μελῶν, καὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἀπὸ τῆς τελευτῆς αὐτοῦ, ἔμεινον ἅπαντες ἐκθαμβοὶ καὶ ἐξεστηκότες, δοξάζοντες τὸν Σωτῆρα Χριστὸν τὸν οὕτως εὐδοκήσαντα. Οἱ δὲ Χριστιανοὶ ἔλαβον πρὸς ἀγιασμὸν ἐκ τούτου τοῦ αἵματος εὐλαβῶς· διὸ καὶ ἐστάθη τὸ τοῦ Ἀγίου Λείψανον εἰς τὸν κράββατον ὥρας σχεδὸν δύο, ἕως ὅτου ἐπλήσθησαν ἅπαντες λαβόντες ἐκ τοῦ μαρτυρικοῦ ἐκείνου αἵματος, ἕκαστος μετὰ πίστεως. Ἐπειτα συνοδεύσαντες τὸ ἱερὸν Λεῖψανον ἀσματικῶς καὶ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν εἰς τὸ καθολικὸν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν τάξιν ἀναγνόντες, ἐνεταφίασαν αὐτὸ ἐν καινῷ μνημείῳ, ὅπισθεν τοῦ ἱεροῦ βήματος, στήσαντες ἐπ' αὐτοῦ ἐν μανουάλιον μαρμαρένιον καὶ ὅσοι μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας προσήρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον καὶ ἤναπτον κηρίον εἰς ἐκεῖνο τὸ μανουάλιον, ἐκ παντοίας νόσου ἐθεραπεύοντο, καὶ οὐ μόνον τότε, ἀλλὰ μέχρι τῆς σήμερον τοῦτο τὸ μανουάλιον ἐπάνω τοῦ τάφου τοῦ Ἀγίου ἵσταται καὶ πολλὰ θαύματα ὁ Θεὸς ἐνεργεῖ ἐνταῦθα, εἰς δόξαν τοῦ Μάρτυρος, καθὼς ἅπαντες τοῦτο κηρύττουσιν, οἱ ἐκεῖ ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ἐγκαυχώμενοι εἰς τοῦτον

τὸν ἀκένωτον θησαυρὸν καὶ ἄμισθον Ἱατρεῖον. Μετὰ δὲ τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ Ἀγίου Λειψάνου, κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, πρὸς τὰς αὐγὰς τῆς ἡμέρας οἱ Ἀγαρηνοὶ φορτώσαντες μίαν ἄμαξαν ξύλα, ἔφερον αὐτὴν παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ τῆς Σαλαμπριάς καὶ μία ἄλλη ἄμαξα ἔχουσα πλῆθος Ἀγαρηνῶν συγχρόνως παρουσιάσθη πρὸς τὸν ἡγεμόνα ζητοῦντες τὴν ἄδειαν παρ' αὐτοῦ, ἵνα λαβόντες τὸ σῶμα, ὅθεν ἔκειτο, φέρωσιν αὐτὸ εἰς τὸν ποταμὸν καὶ κατακαύσωσι, τὴν δὲ στάκτην ρίψαντες ἐν αὐτῷ ἀφανίσωσι, συνεργεῖα καὶ φθόνῳ τοῦ Διαβόλου. Ὁ ἡγεμὼν θυμωθεὶς τρόπον τινὰ καὶ προσκαλεσάμενος τὸν πολιτάρχην ἡρώτα περὶ τοῦ σώματος τοῦ Ἀγίου μετὰ ἀπειλῆς, ἐκεῖνος δὲ ἔμφοβος γενόμενος, ἔμεινεν ἄφωνος καὶ ὄλος ἔντρομος, μὴ ἔχων τι περὶ τούτου νὰ ἀποκριθῇ, καὶ ὁ ἡγεμὼν ἔλεγε «διὰ πόσα ἀργύρια ἐπώλησες αὐτὸ εἰς τοὺς Χριστιανούς;» Ἐκεῖνος δὲ ἀμηχανῶν τί νὰ ἀπολογηθῇ, ἔτρεμεν ἐκ τοῦ φόβου αὐτοῦ· ἔστειλε δὲ τότε ὁ ἡγεμὼν προσταγὴν καὶ πρὸς τοὺς συνηγμένους διοικητὰς τοὺς ἀπὸ Λαρίσης μετακληθέντας ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, τὸ ὅτι δηλαδὴ λαβόντες ἀργύρια ἔδωκαν τὸ λείψανον τοῖς Χριστιανοῖς. Διὸ καὶ μετὰ τοῦ Πολιτάρχου ἐζημίωσε χρήμασι, καταδικάσας αὐτοὺς καὶ εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν· ἐκεῖνοι δέ, ἀναγκαζόμενοι ὑπὸ τῆς κακουχίας καὶ βλέποντες τὸ δεινόν, ἔπεμψαν μεσίτας πρὸς τὸν ἡγεμόνα πρὸς ἀπαλλαγὴν των. Ὁ δὲ συγκατένευσε μὲν εἰς τοῦτο, ἐζήτησε δέ, μετὰ δέκα ἡμέρας νὰ μετρήσωσι τριακόσια πούγγια πρὸς ποινὴν των· καὶ τούτου γενομένου ἀπελύθησαν· κατὰ δὲ τὸ χιλιοστὸν ὀκτακοσιοστὸν δέκατον ἑννατον ἔτος, Μαρτίου δεκάτῃ τετάρτῃ, συνέβη ἡ κατὰ τοῦ βασιλέως καταδρομὴ καὶ ἐξολοθρευθῆσαν αὗται αἱ δύο ἡγεμονίαι, κατὰ τὴν προφητείαν, ἣν προεῖπεν ὁ Ἅγιος εἰς τὸν νεοφώτιστον Κωνσταντῖνον ἐν τῷ ἀποχωρητηρίῳ, ὅτι πρὶν τελειώσει ὁ χρόνος ἔχει νὰ γίνῃ τὸ παλάτιον τοῦ ἡγεμόνος ἀρχὴ τῆς παντελοῦς καταστροφῆς των. Καὶ οὕτως ἔχει ἡ ἀλήθεια· διότι καὶ αὐτὸν τὸν Βελῆ καὶ τὸν πατέρα του Ἀλῆ τὸν ἡγεμόνα τῆς Ἡπείρου καὶ τὰς οἰκογενεῖας αὐτῶν ἐξωλόθρευσεν ὁ βασιλεὺς, τὸ ὁποῖον εἰς ὅλους εἶναι γνωστόν. Ἐπομένως δὲ συνέβησαν καὶ ἄλλαι ἀνωμαλῖαι ἐκ τῆς γνωστῆς ἐπαναστάσεως, καὶ σεισμοὶ μέχρις ἐτῶν δώδεκα μετὰ τὴν καταστροφὴν των. Καὶ οἱ μὲν ἐν τῷ Ἀγιωνύμῳ Ὅρει Πατέρες διεσκορπίσθησαν εἰς πολλὰ μέρη· ἔμεινε δὲ τὸ ἅγιον Λεῖψανον ἐν τῷ μνήματι ἐκ τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ δεκάτου ὀγδόου ἔτους, μέχρι τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἐβδόμου, ἦτοι χρόνους ὀλοκλήρους δέκα ἑννέα, ὅτε καὶ ὁ Πανοσιώτατος κύριος Προκόπιος, ἡγουμενεύων ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ Καρακάλου, ἐνθυμηθεὶς τὸν Ἅγιον, ὅτι τὸ ἱερόν αὐτοῦ Λεῖψανον ἐντέθαιπται κατὰ τὸν Τύρναβον, ἔπεμψε τινὰ τῶν ἱερομονάχων, χατζῆ Γαβριὴλ τοῦνομα, ἐκ τῆς Μακρυνίτης τῆς Δημητριάδος καταγόμενον, υἱὸν Παππᾶ Ἰωάννου τῆς αὐτῆς Κωμοπόλεως, μετὰ γράμματός τοῦ μοναστηρίου εἰς Τύρναβον· παραγενόμενος δὲ ἐζήτησεν ἐπιμελῶς τὰ Ἅγια Λεῖψανα τοῦ Ἀγίου ὁσιομάρτυρος Γεδεών, τὰ ὁποῖα εὐρέθησαν εἰς ἓνα εὐλαβῆ χριστιανὸν Μιτάκον ὀνομαζόμενον, ὅστις ἐποίησε τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου, δι' ἀποκαλύψεως τοῦ Ἀγίου. Οὗτος ὁ φιλόχριστος ἀνὴρ ἔχων τὴν οἰκίαν του πλησίον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀγίων πανευφύμων Δώδεκα Ἀποστόλων, ἐν ᾧ καὶ ὁ πάνσεπτος Τάφος (ὡς εἴπομεν) εὐρίσκετο, ἀπεφάσιζε πολλάκις τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἀγίου, οὐδεμίαν ὁμῶς ἔκβα-σιν τοῦτο ἐλάμβανεν· ἐπιστάς δὲ ὁ Ἅγιος κατ' ὄναρ εἶπε πρὸς αὐτὸν «αὐρίον ἐλθὼν ποίησον τὴν ἀνακομιδὴν μου· ἐπειδὴ σκέπτεσαι τοῦτο, ἀλλ' ὁμῶς ἐμπράκτως οὐδὲν κατορθώνεις»· ἔξυπνος δὲ γενόμενος καὶ ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τούτῳ δὲν ἐτόλμησεν οὐδενὶ οὐδὲν νὰ εἴπῃ· ἐφάνη δὲ πάλιν ὁ Ἅγιος τῇ ἐπομένῃ νυκτὶ καὶ προτρέπει αὐτόν, ἵνα τὴν ἀνακομιδὴν αὐτοῦ ἐπιχειρήσῃ. Ὅθεν καὶ αὐτὸς

παραλαβὼν καὶ τοὺς τρεῖς υἱοὺς του διὰ νυκτὸς ἐποίησε τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ Ἁγίου καὶ μετεκόμισεν εὐλαβῶς εἰς τὴν οἰκίαν του τὰ Ἅγια Λείψανα καὶ βαλὼν αὐτὰ ἐν λάρνακι ἐν δωματίῳ, ἤναψεν ὡς εἰκὸς καὶ τὴν κανδήλαν. Ἄλλ' ὁ Θεὸς πάλιν δοξάζει τὸν δοῦλόν του καὶ ἀκούσατε· εἰσῆλθε ποτὲ κατὰ τὴν συνήθειάν του εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἵνα προσευχηθῇ καὶ ἐξαίφνης βλέπει ἐκεῖνο πλήρη φωτὸς καὶ εὐωδίας ἀρρήτου, ἐκπλαγεῖς δὲ ἔκραξε καὶ τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ ὑποπτευθεὶς ὅτι ὁ οἶκός του καίεται· αὐτοὶ δὲ τὸ παράδοξον τοῦτο θαῦμα βλέποντες, ἐδόξασαν τὸν Θεὸν καὶ τὸν αὐτοῦ Ἅγιον· καὶ πολλάκις ἀρρήτου εὐωδίας πληροῦται ἐκεῖνος ὁ οἶκος. Ὁ δὲ προειρημένος Ἱερομόναχος Κύρ Γαβριὴλ μετὰ τὴν ἀνακομιδὴν, ἔλαβε μέρη τινὰ τοῦ ἁγίου Λειψάνου, τοὺς πόδας, λέγω, καὶ τὰς χεῖρας καὶ τὴν σιαγόνα, ἐκ τῆς θεωρίας τῶν ὁποίων ἔντρομος γίνεται ὁ ἄνθρωπος· διότι φαίνονται εἰσέτι συντεθλασμένοι ὡς καὶ αἱ πληγαὶ τῶν μαχαίρων ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ μαρτυρίου· λαβὼν μετεκόμισεν εἰς τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον τοῦ Καρακάλου τὸ κατὰ τὸ Ἀγιώνυμον Ὅρος κείμενον, οἱ δὲ Πατέρες δεξάμενοι αὐτὰ χαίροντες εὐχαριστήριον αἶνον τῷ Θεῷ ἀνέπεμψαν, ἀξιωθέντες καὶ εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους ἰδεῖν τοιοῦτον ἐξαίσιον καὶ θαυμαστὸν μαρτύριον τοῦ Ἁγίου νέου ὁσιομάρτυρος Γεδεών, Ὁ ὃ ταῖς Ἀγίαις πρεσβείαις ρυσθείημεν καὶ ἡμεῖς τῶν ψυχικῶν καὶ σωματικῶν παθῶν, καὶ ἀξιωθείημεν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, μετὰ τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῷ εὐαρεστησάντων. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Συμπαθείας τῆς πρὸς σάρκα διαζεύξας σου, τὸν νοῦν μακαριώτατε φλογιζόμενος σοφέ, τῶν παιδῶν ἐβόας τὴν ᾠδὴν, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Α'πελαύνονται ἐκ μόνης σου προσκλήσεως, τῆς πονηρίας πνεύματα, ἐγνωκότα σε ἀσκητήν, καὶ μάρτυρα Χριστοῦ, καὶ ὅσιον μέλποντα φαιδρῶς, εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ριπιζόμενον ταῖς αὖραις τοῦ ἀλάστορος, πρόφθασον νῦν ἀθλητά, καὶ ἀπόσβεσον πάσας τὰς βολίδας τοῦ ἐχθροῦ, ὅπως τὸ σὸν μαρτύριον ὕμνῳ, καὶ μεγαλύνῳ τὸν Θεὸν τὸν σὲ δοξάζοντα.

Θεοτοκίον.

Ραθυμία με κρατούμενον διέγειρον, πρὸς ἐργασίαν Ἀχραντε θείων πράξεων ἐνισχύουσά με κατ' ἐχθρῶν, αἰεὶ πολεμούντων με δεινῶς, καὶ ἐναντίοις λογισμοῖς δελεαζόντων με.

Ῥδὴ η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις.

Τῆς ἀσκήσεως πόνοις κατατηκόμενος, καὶ μαστίγων τῷ κάλλει καλλωπιζόμενος, τῷ νικοποιῷ ἐνεφανίσθης πανόλβιε, νίκης τὰ βραβεῖα πρὸς τοῦτο δεδεγμένος.

ΥΨωθείς τῇ ἀγάπῃ τοῦ Παντοκράτορος, ἐπηρμένην δαιμόνων ὄφρυν κατέβαλες, πνεύματος δὲ τὴν χάριν μακαριώτατε, ἔχεις ἐνοικουῖσαν, ἐν σοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Συμπαθείας με θείας Μάρτυς ἀξιώσον, πειρασμῶν καὶ κινδύνων θεομακάριστε, ὅσιε τὸν τιμῶντά σε ἐκλυτρουμένος, καὶ ὑπὸ τὴν σκέπην, Γεδεὼν τὴν σὴν προστρέχοντα.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος καὶ Θεοβάδιστον, ἀπορρήτων πραγμάτων, χαῖρε φανέρωσις, ἄκουσμα φρικτὸν δυσθεώρητον ὄραμα, χαῖρε τῶν πεσόντων, ἀνάκλησις Παρθένε.

ᾠδὴ θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Σὺ τὸ ἔσχατον ὄντως τε καὶ ἀκρότατον, τῶν ἀρετῶν κατείληφας Γεδεὼν πάνσοφε, καὶ μεθέξει Θεὸς ἐχρημάτισας, ψάλλων σὺν ἁσωμάτοις, Ἁγίος, Ἁγίος, Ἁγίος, Τριάς ἡ παντουργός, καὶ παντοδύναμος.

Ρυσθείς παγίδων τῶν θηρευόντων σε, πρὸς οὐράνιον χῶρον πάτερ κατέπαυσας, καὶ μαρτύριον συνήφθης στρατεύμασι, μετὰ τῶν ἁσωμάτων καὶ νῦν ἰκέτευε, ὑπὲρ ἡμῶν πάντων, τῶν σὲ μακαριζόντων.

Ισχὺν καὶ κράτος Χριστὸν τιθέμενος, τῶν χαλεπῶν δαιμόνων διεπέρασας τάραχον, καὶ πρὸς τοὺς ἄνω λιμένας κατήντησας, ὅλος ὠραῖσμένος, ὅλος τοῦ πνεύματος, ταῖς φωτοχυσίαις, δαψιλῶς περιχεόμενος.

Θεοτοκίον.

Νοεῖν τὸ θαῦμα τὸ ἀκατάληπτον, τοῦ τοκετοῦ σου Παρθένε μὴ σθένοντες, σιωπῇ δὲ μᾶλλον τοῦτο δοξάζομεν, καὶ σὲ δοξολογοῦμεν τὴν παμμακάριστον, μόνην καὶ καλὴν ἐν γυναιξί, καὶ παναμώμητον.

Καταβασία.

Στέργειν μὲν ἡμᾶς...

Ἐξαποστειλάριον.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν Γεδεὼν νῦν ἅπαντες τιμήσωμεν ἐν ἄσμασι, νεομαρτύρων τὸ κλέος, ὀρθοδοξίας τὸν στῦλον, πύργον τὸν ἀδαμάντινον, τῆς ἀμωμότητος πίστεως, καὶ καθαιρέτην κράτιστον, ἀγαρηνῶν ἀσεβείας, καὶ Ἐκκλησίας τὴν βάσιν.

Α᾽γάλλου, σκίρτα, χόρευε, Μονὴ ἡ περιώνυμος, τοῦ Καρακάλλου πλουτοῦσα, ὡς θησαυρὸν ἀτίμητον, τὰ λείψανα τοῦ μάκαρος, Γεδεὼν καὶ συγκάλεσον, τῶν μοναστῶν τὸν σύλλογον, πανηγυρίσαι τὴν μνήμην, τοῦ ἀθλοφόρου Κυρίου.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἵνους.

Ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν Προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Πανένδοξε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, Γεδεὼν αἰοίδιμε, διὰ ἀγάπην τοῦ κτίσαντος, σαυτὸν ἐκδέδωκας, εἰς τομὴν μελῶν σου, καὶ βίαιον θάνατον, διὸ ἐν οὐρανοῖς νῦν ἀπειλήφας δόξαν καὶ εὐκλειαν, εὐπρεπῶς καταστεφόμενος, τὴν Ἀγίαν, καὶ πάντιμον κάραν σου.

Τοῦ παμβασιλέως Ἰησοῦ, στρατιώτης ἄριστος, ὃ Γεδεὼν ἐχρημάτισας, πάντα τρόπον γάρ, ὑποστάς βασάνων, δι' αὐτὸν πανεύφημε, σελήνης τὴν λατρείαν κατήργησας, Σταυροῦ τῇ χάριτι, καὶ τῆς πλάνης σέβας ἔσβεσας, τῇ πλημμύρᾳ, μάκαρ τῶν αἱμάτων Σου.

Διψῶν τὸ ποτήριον πιεῖν, τοῦ Χριστοῦ πολυάθλε, ἀγαρηνῶν δεισιδαίμονα, πλάνην κατέπτυσας, μυκτηρίσας τούτων, ἅπασαν τὴν βλάβσημον, θρησκείαν καὶ Βελῆ τὸν παράφρονα, ὑφ' ὧν τεμνόμενος, μεληδὸν καὶ ἀναιρούμενος, νίκης ἤρας, τρόπαια ἐνδοξε.

Α᾽γγέλων ἀλήκτου χαρμονῆς, Γεδεὼν ἀήττητε, κατηξιώθης πανόλβιε, νικήσας ἄριστα, δυσσεβῶν μανίαν, καὶ δαιμόνων φάλαγγας, διό σου τὴν σεβάσμιον ἄθλησιν, πόθῳ τιμῶμέν σου, προσκυνοῦντες τῶν Λειψάνων σου, θήκην μάκαρ, ἱάματα βρύουσιν.

Δόξα. Ὑψος πλ. δ'.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, ἐν τῇ μνήμῃ συνελθόντες, τοῦ νεομάρ-
τυρος Γεδεών, τοὺς ἀγῶνάς τε καὶ τοὺς ἄθλους αὐτοῦ, ὧδαῖς
ἁσμάτων, κατὰ χρέος εὐφημήσωμεν. Ἄσωμεν τοίνυν ὡς γέγραπται,
ἅσμα καινόν, ἐν τῇ καινῇ ἀθλήσει αὐτοῦ· ἡ γὰρ παρ' ἡμῶν πρὸς
τοῦτον τιμή, ἀπόδειξιν ἔχει, τῆς πρὸς τὸν κοινὸν Δεσπότην Χρι-
στὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃς τῶν αὐτῶν ἐκείνῳ ἀξιώσει μισθῶν, ἡμᾶς
τοὺς τὸν αὐτοῦ Μάρτυρα τιμῶντας, Γεδεών τὸν ἀοίδιμον.

Καὶ νῦν.

Σήμερον ὁ Χριστὸς ἐν Βηθλεὲμ γεννᾶται ἐκ Παρθένου...

Δοξολογία Μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τυπικὰ καὶ ἐκ τῶν Κανόνων, τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ Ἀγίου.

Ἀπόστολος, καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀγίου Δημητρίου.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον...

Μεγαλυνάρια τοῦ Ἀγίου.

Νέος ἄλλ' ἀδάμαστος ἀθλητής, Γεδεὼν ἐφάνης, ὁσιόαθλε τοῦ Χριστοῦ, ἔναντι τυράννων, τὸ ὄνομα κηρύξας, Αὐτοῦ καὶ τῶν μελῶν σου τὴν θλάσιν ἔφερεις.

Τὸν ὁσιομάρτυρα τοῦ Χριστοῦ, Γεδεὼν τὸν θεῖον, εὐφημήσωμεν ἄδελφοί, ὃς τὴν τοῦ Μωάμεθ, διήλεγξε θρησκείαν, καὶ τὸν Χριστὸν ἐνδόξως καθωμολόγησε.

Χαίροις ὁσιόαθλε τοῦ Χριστοῦ, νέε ἀθλοφόρε, γόνε Κάπουρνας τῆς πιστῆς, χαίροις τοῦ Τυρνάβου, τὸ ἥδυσμα καὶ κλέος, Μονῆς δὲ Καρακάλλου δόξα καὶ καύχημα.

ΤΩ ΣΥΝΤΕΛΕΣΤῃ ΤΩΝ ΚΑΛΩΝ
ΘΕΩ ΗΜΩΝ ΧΑΡΙΣ